

Перший
Висвячений Український
Католицький Священик в
Австралії

1967

Митрофорний Архипротопресвітер
Отець Дмитро Сенів

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

Священик по чину Мелхиседек (Псалом 109:4).

*Митрофорний Архипротопресвітер
Отець Дмитро Сенів*

Вдячності

Ця книжка видана завдяки багатом і численим осіб, які часто мені допомагали в моєму житті. Стефан Сенів, Др. Роман Макогон і особисто Др. Наталка Сенів-Макогон, без них книжка не була видрукована.

Книжку присвячую моїм батькам, Анна (з роду Явні) і Михайлові Сенів. Рівнож сестрі та братам і їхнім родинам – Марина і Мартін Кухар; Володимир і Марія, Василь і Магда (з роду Заризовській); Павло і Ліда (з роду Дідик). А особисто, Петрові і Катерині, в котрих я все перебував коли відвідував ширшу родину в Мельборні. Петро дотримувався слів батька, Михайла:

«Петре, доглядай родину» – це доручення він старався совісно виконувати.

Вступне Слово

Видаю цей збірник як причинок до історії 60 ліття Української Католицької Церкви в Австралії

Сідней, 2022.

Цей збірник мого життя видаю як Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967. Починаю писати збірник звідки походжу в Україні та мою подорож з погодами дитинства в бувшій Югославії.

Після Другої Світової війни постаємо біжинцями, висилає мама до школи в Францію та вступаю до семінарії в Італії приготавляюся до священства. На закінчення студії, нарешті зустрічаюся з родиною в Австралії.

В 1962 відбулося посвячення Собору Св. Верховних Апостолів Петра і Павла в Мельборні, Австралії. Наші українці католики цей Собор збудували. І 27/3/1967, Кир Доктор Іван Прашко висвячує мене на священника. На наступний тиждень починаю душпастерювати по Австралії – Тасманія; Сідней та Південної Валії; Канберра та Квінбіен і околиці; Перт, НуНосія і Західна Австралія; Аделаїда і Нівденна Австралія і Мельборн та Вікторія. Одночасно, я був призначений Капіляном Молоді.

Я мав різні пригоди подорозі, але Бог все був з мною і Божа ласка змилосерджувалася над мною.

о. Мітрат Дмитро Сенів

Мельборн – Сідней

2022

<i>Вступне Слово</i>	3
<i>Розділ 1: 1967 Висвячення 1-го Українського Католицького Священика в Австралії.</i>	6
Дорога до Висвячення.....	6
Одна Пригода	8
1945 - Бачка.....	8
Пошана до Мамаи	9
Турінським Друмі	9
Виїзд з Югославії.....	10
<i>Розділ 2: Трієст - Італія</i>	12
Українці	12
Релігійне життя і Архiepіскоп Бучко	13
Імміграція	14
<i>Розділ 3: Студії в Франції та Римі</i>	15
В Малій і Великій Семінарії.....	15
Закінчення студій	17
Після 13 років я знову разом з родиною.....	17
<i>Розділ 4: Перші Священічі Свячення в Мельборнському Соборі – Австралія</i>	19
26.3.1967 Висвячення	19
Святкування.....	20
Сестри Василіянки.....	20
1967 - Родина Сенів	20
Лист від Блаженішого Йосифа Сліпого	22
<i>Розділ 5: Душпастирська Праця</i>	23
ОУКОА.....	23
Австралії	24
Сідней, Нова Південна Валія і Територія Австралійської Столиці	24
1972 – 1978 Квінбіян – Канберра Парафія.....	25
Евхаристійний Конгрес в Мельборні, Австралія.....	26
1974 - Молодечий Катедральний Хор.....	29
1977 - Святкування 10 ліття Священства.....	29
1978 – 1983 - Перт	31
1984 – 1989 Канберра.....	33
Початок Української Бібліотеки в Канберрі.....	35
Соборчик Духовенства УКЦ в Австралії.....	36

1987 - 20 ліття Священства – Канберра	37
1988 - 1000 ліття Хрещення України в Столиці Австралії – Канберра	39
1972-1988 - Капелян Молоді Єпархії- Праця з молодю	40
Перт	41
Аделаїда/Аделаїда	42
1991 - Назначений Парохом Аделаїди.	43
1994 - Митрофорним Архипротопресвітером	45
1995-1996 Адміністратором Катедральної Парафії.	46
Несподівався!!!	46
1997 - 30 ліття Священства	48
<i>Розділ 6: 1993 - Новий єпископ приїздить та великі смутки.....</i>	<i>50</i>
<i>Розділ 7: Зміна в моєму житті .....</i>	<i>64</i>
2.3.1995 Не будете адміністратором	64
Відкритий лист – Патріархат журнал	65
Заборонино душпастирювати в Сіднею	67
Апостолського Нунція в Канберрі.....	67
Листування починається з Нунцієм та Зхідною Конгригацією:	70
2002 – Certified Translation from Ukrainian Language document.....	75
Немає Розради ні Пояснення.....	77
Церковний Правник	79
<i>Розділ 8: Невтрата покликання – друкарство.....</i>	<i>101</i>
Мої Публікації	102
<i>Розділ 9 - Листи до Риму.....</i>	<i>106</i>
2007 - 12 років минає від коли єпископ Стасюк мене позбавив.....	106
2008 – 2011 Листи до Риму.....	109
<i>Розділ 10: Включне Слово - Виконення Покликання .....</i>	<i>111</i>
Думки до сучасних проблем УКЦеркви.....	111
Дай Боже, нам доброго пастир'я.....	112
Автор	113
Бібліографічний Огляд.....	114

Розділ 1: 1967 Висвячення 1-го Українського Католицького Священика в Австралії.

Дорога до Висвячення

В Австралії, попередні українські священики були висвячені в Україні, в Римі та в Канаді. Але, моя доля створилася інша. Після студій в Римі, Бог прикликає мене служити українське суспільство Австралії. Після короткого часу Кир Доктор Іван Прашко висвячує мене на священика і історична подія створюється в українській спільноті в Австралії.

Я, Дмитро Сенів, у моїм житті, завжди був переконаний, що Божа ласка змилосерджувалася наді мною. А коли став священиком і роздумую про моє життя, приходжу до висновку, що словами св. ап. Павла: «Я є покликаний Богом до священства ще з утроби матері моєї, бо справді дивні є дороги Божі!»

Дмитро Сенів— син селянина, вигодований тяжким, кривавим вдовиним хлібом. Народився я між Першою Маткою Божою і Преображенням, як 11-та дитина Михайла Сенів (син Івана і Ксені Лапчак) і Анни Явні (донька Василя й Олени Сташків), обоє народжені в Босні.

Батьки Михайла Сенів походили зі Серники Середні, з Станославцени, сьогодні Івано-Франківська область, не далеко славного міста Рогатин. Мама батьки походили із Вербів, около 8 км. від Підгайців. А я, Дмитро Сенів, народився 17 серпня 1940 року в

Раковац, коло Принявор в Босні, на Балканах. По батькові, діди, прибули десь 1897, а по мамі 1899, підчас Австро-угорської імперії, шукати кращого життя. Рівнож і привезли зі собою любов і патріотизим до України, які передавалися з покоління у покоління. Чинники Австро-угорської імперії обіцяли добрі землі. Однак вислали на запущені гірські частини, з яких наші українці, після корчування і збирання каміня, зробили урожайними. В той час Сербби були набагато позаді з цивілізацією. Поняття про піч, черевики, пшеницю ітп. вони не мали. Вони жили напів-примітивним життям. Хата, одна кімната, служила в день за кухню і привітальню, вночі – за спальню. Посередині кімнати відкритий вогонь, вдень палили за варення, вночі, в зимі, палили за ogrівання.

Перша Світова війна, з родини Сенів, забрала сина Михайла, який щасливо перебув і вернувся домів. Крім господарства, він вивчив ремисло ткацтва. Виробляв полотно, яке в той час було необхідною частиною в житті селян. Крім своєї землі, мали ще й державну землю на якій було джерело і річка, тим самим не треба було журитися водою, ані пашою для худоби. Після Другої Світової війни місцеві сербби назвали те джерело: Джерело Сеніва і так звалося до 1975 року. Чи далі так зветься – мені не відомо.

Прийшла Друга Світова війна. Дня 15 травня 1942 року, хата і все наше майно згоріли. Прийшли якійсь банди й підпалили хату і сім'я мала в ній згоріти. Та знайшовся якийсь людяний начальник і помилував. Інстинкт батька, Михайла, як доброго господара, підповів йому випустити з хліва худобу, щоб не погоріла. Разом із найстаршим сином Петром, випустили худобу, не підозріваючи, що даючи життя худобині, сам його стратить. Між серббами знайшовся кровожадець, який доконав ганебне діло. Той серб сказав батькови втікати, бо не мав відваги стріляти йому в очі. А тоді вистрілив йому кулею дум-дум, яка перейшла наскрізь і розірвала нутро і так батько, годину пізніше, у великих болях помер. Він залишаючи дружину, найстаршого сина у 16-их роках а наймолодшого 22 місяці. Донька, Марина вже віддана, жила в іншій частині Босні. Перед смертю сказав найстаршому синові Петрові: «Петре, доглядай родину» – це доручення він старався совісно виконувати.

Після тої драми, мама сказала найстаршому синові Петрові, взяти Василя, Павла й Дмитра, і втікати до сестри Марини. Петро якраз закінчив 16 літ, бере малого 22 місяці Дмитра, а Василь 12-літний, бере чотиролітного Павла й ідуть наперек около 20 км. Крім трудностей, треба було боятися сербських банд. І справді банда сербів якраз ішла тою стежкою. Петро і Василь разом з нами кинулися в ожини, однак Дмитро не заплакав, ні навіть не видав жадного непотрібного голосу. В цьому теж добачаю окреме Боже благословення до покликання на працівника в Христовому Виноградникові, як священик по чину Мелхиседек (Псалом 109:4).

Мама, Анна Сенів з роду Явні, з найстаршим сином Петром, відбудувала все погоріле і в тій хаті жили до 1945 року. Їм багато помогли брати мами: Стефан, Петро і Захарко і ще пару добрих сусідів. В той час молодший син Володислав, докінчував малу матуру в Дервенті і приїзджав час від часу додому. Варта підкрислити, що в нашій родині дуже цінилася наука, бо навіть у найтяжчих хвилинах, не забирали зі школи сина/брата, але самі своєю працею і своїм потом надолужували.

Одна Пригода

Коли мені було 4 роки, мама із сином Василем, не далеко жали-косили збіжжя, а я з братом Павлом, доглядали вівці. Прийшла обідня пора. Павло пішов до хати принести щось перекусити, а я сам лишився. Нараз з лісу прибіг вовк, правдивий голодний вовк. Вівці стрепенулися... – для одної було запізно. Вовк захопив її за шию, та якось не перегриз її гортанки. Запитаєте, що я робив? Я кидав на вовка каміня – як добрий пастир – я боронив свої вівці, а згодом наробив крику вовк... вовк... вовк... Брат Павло, почувши мій крик, почав теж кричати, а згодом і мама та Василь і довколишні люди. А вовк, настрашившись, пустив вівцю по яку аж три рази вертався – все ж таки пішов до лісу голодний, а овечка згодом була вилічена.

1945 - Бачка

Війна далі лютувала, а з нею і рабунки. При кінці війни 1945 року, мама з родиною, цебто з Володиславом, Василем, Павлом і мною та іншими Українцями, залишили все майно і покинули Раковац та Босну. Вони поїхали, тягаровим поїздом, шукати кращої долі до Бачки, придунайська низина, а саме до Змаєво, містечко із шість-річною гімназією около 30 км. від Нові Сад, по дорозі до Суботіца.

Петро поїхав був до Бачки рік скоріше і перебував в одинокого стрія. З початку наша родина служила у великих земновласників, а згодом перейшла до радгоспу, бо земновласники полегко мусіли віддати землю державі-радгоспові. Другий господар Буяндріць, був дуже добрий. Пригадую, як він брав мене до православної сербської церкви в селі, де перед війною священодіяв батько учительки першої і другої кляси народної школи. Брав також до якоїсь криниці, коло якої була ікона Пресв. Богородиці, і казав, що тут колись з'явилася Мати Божа. Родинне виховання до молитви, яких я знав напам'ять, і принагідна заохота інших, також вплинули на рішучість працювати у Христовому виноградникові, помагаючи іншим у духовному житті.

Заки почав ходити до народної школи, при старшому братові Павлові, я навчився читати і писати. Маючи 8 років, почав я ходити до місцевої народної школи. Пару разів ми міняли хутори, а навіть були собі вкупили власний дім в селі коло "ямураче" по дорозі до Нові Сад. Ми жили на хуторі, власність радгоспу. Ми могли тримати кури, безроги, одну-дві корові, яких треба було по школі виганяти пасти, що я звичайно радо робив. Брав бич, і витріскуючи, шукав доброї паші для худоби.

Десь року 1950-го ми перенеслися на хутір віддалений від села около чотири, з половиною км. у Турінські друм. Там було добре і гарно. Дім добре збудований з великою півницею, розлогою і сильно збудованою вишкою, та великою будовою на склад кукурудзи. Пригадую собі, як одного разу по півночі, мама з Василем пішли різати кукурудзянку. Після деякого часу, вони вернулася. При місячним світлі, мама нехотючи стали на стовбур кукурудзянки і пробили собі глибоко ногу. Василь взяв йодину, заляв рану йодиною, а вона пекла мов розжарений вогонь, мама те все перетерпіли. Тоді заляли чистою оливою, Василь добре замотав і обидвоє знова пішли жати. Такі то були наші мама, повна сильної волі! Рівнож пригадую, як мама раз сказали: «Так, мої сини, я ще молода», в той час мала тільки 48 років, а як повдовіла –

тільки 40 років життя, «я могла б знайти собі чоловіка, однак я боюся, що я не знайду для Вас тата-батька». Та сильна любов до своїх дітей, давала їй силу поборювати всі труднощі.

Пошана до Мами

Пошана до мами була незастережна і велика. Нераз, коли ми з Павлом зробили, якісь збитки, вона висилала нас вирізати доброго прута. Коли ми приходили з прутом назад до мами, то вона вміла сказати: це не добрий прут, виріжте кращий. Вона знала, що нас багато тяжче боліло вирізати добрий прут, а ніж її биття – бо мама б'є рукою, а жалує серцем. Та не тільки ми наймолодші мали пошану до мами, також і старші. Десь одного разу, два найстарші парубки почали гаркатися за одні шкіряні штани – оба ж парубки! Мама взяла копістку і пару разів потягнула молодшого брата і той втік, найстарший брат таки стояв, а врешті сказав до мами: «Мамо, мене Ваша копістка вже не болить!» Мама вкинула копістку і сама з плачем вийшла з хати. В 1967 році, я вже став священиком і одного разу питаю брата Петра: «Слухай Петре, чи ти пригадуєш ту суперечку за штани, і як мама вживала копістку. Чи ти не міг тоді видирти від мами ту копістку?» Він відповів «Бачиш, щодо сили, я міг, однак вона є наша мама! Коли б мама ще пару разів була мене вдарила, то і я втік би, бо та копістка таки боліла!» Пишу про ці випадки, так ненароком, щоб підкреслити ту велику пошану до мами, мимотого, що, вже в той час, було минуло добрих вісім років від смерти тата. Ще один випадок тих років мені добре пригадується. Мама сказали позамітати велику кімнату. Підлога була - виглянцована глина. Позамітав я, і замість позбирати і викинути надвір, я підгорнув під шафу. Якраз тоді мама увійшла в кімнату, і спокійно каже до мене: «Дмитре, йде до кухні й принеси соли». Пішов я й, принісши сіль, питаю: «А нащо мамо соли?» Її відповідь, «Візьми й посоли сміття, щоб не зіпсулося». Ще було багато подібних випадків, та всіх їх навряд чи можна списати.

Тут дозволю собі перескочити до 2000-них років і дати оцінку овочів пошани до мами. Ця пошана до мами, допомгла їй виховати п'ятьох синів і пустити їх в люди. Петро став слюсарем, однак дуже добре орудував і столярством і огородником і, як ми кажемо мав золоті руки до всього. Був веселим і любив товариство. Володислав став головним кухарем і теж мав здібні руки до всякої праці. Василь став головним кухарем і був добрим огородником. Павло, після трьох років Малої Семінарії в Люрі, і студій в Австралії, став радіомеханіком, провадив будівництвом двох будинків при СУМ оселі в Бакстон, Вікторії, Австралії і брав участь у проводі ітп.

Турінські Друмі

Ми, як і інші українських родин, в купці разом жили в наших селах. На Турінські друмі було нас дев'ять родин. А троха дальше, інших сім родин, до того було ще в селі пару родин. Так, що всіх було 20 до 30 родин. Пригадую, що час від часу приїзджав до нас правити св. Літургію о. Думка з Врбас і нераз правив в нашій хаті. До школи ми ходили до села. Було приємно ходити до школи, бо всі собі знайомі і близькі. В зимі, через глибокі сніги, ми мусіли сидіти вдома. Дармувати, ми не дармували. Треба було почистити біля коров, нагодувати корови, свині й кури. Найтяжче було ходити до школи в скору весну. Ідеш до школи, взутий і добре одягнений, бо земля замерзла.

Вертаючись зі школи, земля розмерзла, болото, а треба нести не тільки торбу з книжками, але і плащ. Та все це ми поборювали, щасливі, що можемо ходити до школи навчатися.

Одного разу я пас корови поблизу нашого дому. Гарна погода, ластівки літали коло мене, і чомусь мені стало дуже гарно і приємно. Я почав просити Господа Бога, щоб забрав мене до неба, щоб я став ангелом. Коли 1956 року, я був вже в Кастелгандолфо, біля Риму, мені до рук попав Кобзар Тараса Шевченка і його вірш "Мені тринадцятий минало" –

Чи то так сонечко сіяло,

Чи так мені чогось було –

Мені так любо, любо стало,

Неначе в Бога...

І мені знова став перед очима живий образ із 50-го року. У цьому також бачу Божий промисел.

Виїзд з Югославії

Року 1951, мама дізналася, що всі не-Югослави, ми ж завжди були Українці, нераз називали нас Галичани, могли виїхати поза Югославію. В тім напрямі робить усі можливі старання, щоб ми виїхали до Трієсте, зараз Італія, а в той час була неутральна держава-околиця. Там був табір міжнародна організація біженців (IPO), до якого з'їжджалися з Югославії не-югослави, або втікачі Югослави. Та заки виробилися потрібні документи, я закінчив 4-ий рік народної школи - "Федеративна Народна Республіка Югославіја". Між іншим на свідоцтві пише: що народність/походження є «Українець». І так, я все дотримався свого походження ...

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

На свідоцтві пише: що народність/походження є «Українець». І так, я все дотримався свого походження ...

ФЕДЕРАТИВНА НАРОДНА РЕПУБЛИКА ЈУГОСЛАВИЈА
НАРОДНА РЕПУБЛИКА *Србија - НРБ*

Уписнице бр. *14 - 1951/52*

СВЕДОЧАНСТВО

Семјив Леместирје син-ћкић *Мехарије и Анке*
народност *Украјинац* рођен *17-VIII-1916* у *Павловцу*
срез *Пубавојс* Народна Република *Банја Лука и Херцеговина*
учи *о* је школске године *1951/52* пут *IV* разред основне школе и
показа *о* овај успех:

Розділ 2: Трієст - Італія

Українці

Ми українці не мали притулка. Рік 1945 в світі приніс багатьом українцям біжанське життя. Між ними і наша родина. Найстарший брат Петро й його дружина, Катерина з роду Бурлак, Мама, Анна Сенів, з Володиславом, Василем, Павлом і мною рішали виїхати в світ. В 1952, 10 років після смерти тата, Михайла, родина переїздить до Трієсту, Італія, крім Марини, яка вже була віддана за Мартина Кухар. З часом, вони долучаються до родини в Австралії.

Родина Сенів 1952 перед виїздом з Трієсту, Італія. (З ліва на право, стоячи – брати- Павло, Володислав, Василь та я (Дмитро). З ліва на право передний ряд – братова Катерина (Бурлак), дружина брата Петра і мама, Анна.

В Україну не було варта їхати бо Совієте, тобто Сталін і росіяни захопили Україну. IPO, тобто Міжнародна Організація для Біженців відчинила табори в Трієсті, Італії. І так, ми опинилися в таборі.

Українці скоро зорганізували суспільне життя. Старші мали можливість вивчати майстру. Найстарший брат Петро і братова, Катерина, прилучилися до швества. А нам дітам таборове життя також принесло багато занят. Нас мама записала до школи і Пласту. У Трієсті я закінчую перший рік гімназії і в між- часі вступаю в ряди Пласту.

1953, в Трієсті, Італії. Я стою з правого боку в другому задньому ряді.

Релігійне життя і Архієпископ Бучко

Релігійне життя продовжувалося в таборі Трієст. В той час довідується про нас, українців, Архієпископ Іван Бучко в Римі й спішить з допомогою, в першу міру, духовною й моральною. Він не тільки забезпечує щонедільною св. Літургією, до якої я часто прислужую, але й висилає священиків з Риму, а навіть сам приїжджає відвідати й потішити. Піклуючись за душі й розумовий розвиток молоді в цій непевній будучності. Приїжджають священики, за вказівками ВПреосв. Бучка, заохочують юнаків їхати до Малої Семінарії в Люрі, коло Орлеану у Франції, закінчувати вищі школи (Вільна Думка, 2007:13) в отців Салізіяни св. Івана Боско. Я пам'ятаю коли Владика Бучко (https://en.wikipedia.org/wiki/Ivan_Buchko) з отцем Марусеном відвідали табір. Велика радість ....

1953 Відвідання Єпископа Бучка

Імміграція

Але таборове життя скорочається і нам потрібно виїжджати з Трієсту. П'ятнадцять юнаків відїзджають до Франції, і між ними брат Павло і я. В 1953, родина розділяється. Мама з Петром і невісткою Катериною, братами Водиславом і Василям відпливають до Австралії. У 1947 році до Австралії імміграція відчиняється. То вже в 1953 році наші розуміли, що в Австралії, можна починати нове життя. «Депресія та війна спровокували різку недостачу робочої сили, та занепад необхідних послуг. Критично бракувало працівників у сфері обслуговування і всі сектори економіки потребували робочої сили» (Сенів-Макогон, 2018:52). Петро, Катерина і мама зрозуміли економічні потреби для родини. Але також наукові потреби. Мама висилає брата Павла, і мене продавжувати науку в Франції. Перший рік гімназії я закінчив в Трієсті, Італія, а решту вчився в Люрі, Франція і Кастельгандольфо біля Риму в Італії.

Розділ 3: Студії в Франції та Римі

В Малій і Великій Семінарії

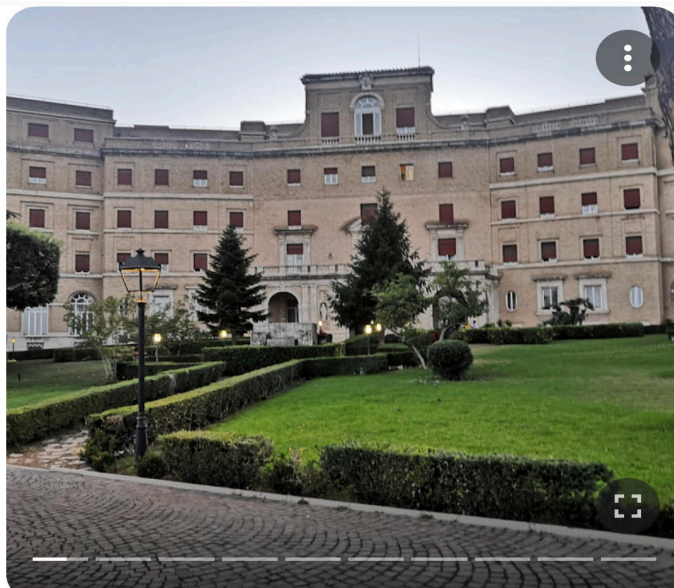
Життя в Малій Семінарії було бурсове. Ректором був священик француз, який в минулому був парохом одної парафії в Парижі, вирозумілий, добрий душпастир. Після три роки в 1956-го року, через незалежні від українців причини, Малу Семінарію перенесли до Кастельгандольфо, біля Риму.

1958 - Мала Семінарія – я стою горішнім раду з правого боку

Коли ми прибули до Кастельгандольфо, мені дали кімнату. Це вперше в житті, що я мав свою власну кімнату. В той час попав мені в руки Кобзар Тараса Шевченка. Читав його з великою жадобою. А що жарівка була дуже слаба, я захворів на очі і втратив два місяці науки. 1959-го року Мала Семінарія перебралася до нового будинку з великою площею довкола, при Вія Боччея 480, в Римі, де проіснувала до 1994 року.

1960-го року закінчую Малу Семінарію і вступаю до Великої Семінарії на Джаніколсло Горій до папського університеті Урбан.

Папський університет Урбан

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

Під час побуту у Великій Семінарії був головою Просвіти, головним захристиянином, кіноапаратчиком та протягом одного року — головним редактором семінарійного журналу «Альма Матер». Я студював 2 роки філософію і 4 роки теологію.

1960 - вступаю до Великої Семінарії

Найбільшою радістю мого побуту у Великій Семінарії була вістка, що Митрополит Архиепископ Йосиф Сліпий є на волі. Справді ніхто зі студентів не міг цьому повірити, аж поки не почули по італійському радію. Бо це, навіть для нас, студентів, могло бути тільки чудо Боже. Митрополитові Йосифові я мав великий привілей часто прислуговувати (Вільна Думка, 2007:13). В 1963, я був присвітним на авдієнції коли Блаженіший Йосиф прибув до Риму після 18 літ заслання на Сибірі під час СРСР режиму.

Я був присутній на різних авдієціях Блаженішого Йосифа Сліпого з папами. На цій знімці, я стою ззаду Блаженішого Йосифа Сліпого.

Закінчення студій

В червні 1966-го року, дякувати Богові, закінчую університет і побут у Великій Семінарії. А в жовтні, того самого року приїжджаю до Мельборну – як закінчений теолог. Я вийшов з університету, як член Української Папської Колегії Св. Йосафата в Римі, і беру дорогу інших наших душпастирів з Колегії – Кир Др. Іван Прашко; о. Др. Дячишин; оо. М Іванчо та І. Шевців.

Всесвітлішого о. Іриней Назарко
Ректора Римської Колегії св. Йосафата
в Римі.

Всесвітліший Отче Ректоре,

Я нищепідписаний Сенів Дмитро, уроджений 17 серпня 1940 року, прошу про ласкаве прийняття мене до Колегії св. Йосафата, як кандидата на священика. Я, по семирічній приготуванні у Малій Семінарії і по довгій роздумуванні, гаряче бажаю вступити до Колегії св. Йосафата, в якій зможу приготувитись до моєї мети – священства.

Поручаючись Вашим св. молитвам
остаюсь у Христі

Дмитро Сенів

Mitteltens.

Я, Сенів Дмитро, народжений 17 серпня 1940 року у Рівнені, Босна - Югославія. Як і мав два роки втрапив у батька. У п'ятирічній році життя я переїхав з мамою і братами до Знам'я - Бучак. Там закінчив 8-класову народну школу. В 1952 році моя родина виїхала до Німеччини, і тут почав вчитися. Був підписав, 24 березня 1952 року виїхав в до Франції, щоб вступити до української Малої Семінарії в Аврорі. Тут перебував 3 роки. З переїздом Малої Семінарії до Італії приїхав в до Кастелл'Анджелло, де був і також три роки. З Кастелл'Анджелло я приїхав до Малої Семінарії в Римі, і по закінченні свого року науки в Малій Семінарії гаряче бажаю вступити до Колегії св. Йосафата щоб стати священиком, і так посвятитися праці для спасіння душі.

Після 13 років я знову разом з родиною

Після 13 років шкільних навчань, я знову разом родиною – мамою, братами, братами, і рідною сестрою. Пробувши чотири місяці вдома, пішов до Владики Івана Прашка просити священничих свячень. Отримую:

27/11/1966 – Піддияконські свячення

1/1/1967 – Дияконське свячення

8/2/1967 – прошу Владика Кир Івана Прашка уділяти св. Тайну – священства

До
Його Ексцеленції
ВПреосв. Кир Іван Прашко
Ап. Екзарх для Українців
в Австралії, Новій Зеландії
і Океанії.
Мельборн

Високопреосвящений Владико!

Я, нище підписаний, Дмитро Сенів, народжений 17 серпня 1940 року в Раковац /Босня-Югославія/; отримавши від Вас, ВПреосв. Владико Піддияконські свячення 27 листопада 1966 року, та Дияконські 1 січня 1967р., свідомий повсякденних труднощостей, які можуть насунутися, і відречень власних вигод, ласкаво прову Ваше Преосвященство о уділення найбільшої Святої Тайни – Священства, щоб маючи Божественну Благодать, зміг приносити Богові Безкровну Жертву та уділювати Святі Тайни – передовсім святу Тайну Сповіді - та таким способом щораз більше освячувати себе самого і всіх вірних, які з Божої волі будуть поручені під духову опіку.
Заздалегідь Вам ВПреосв. Владико щиро дякую та зістаюсь з Християнським привітом.

Дано в Мельборні 8 лютого 1967 року Божого
в день пам'яті св. Великомученика Теодора Тірена.
Вам в Христі відданий
диякон Дмитро Сенів

Розділ 4: Перші Священні Святчення в Мельборнському Соборі – Австралія

26.3.1967 Висвячення

"26.3.1967 - відбулися перші священні святчення для українців в Австралії, закінченого теолога, Дмитра Сенів" (Seniw, 2008:352).

Святкування

Того самого дня були присутні Сестри Василіянки, яких корабель причалив в дорозі до Сіднею.

Після свячення

З ліва Преп Мати Марія чсвв, новоєрей о. Дмитро, Святитель Преосв. Кир Іван, Анна Сенів (Явний) мати Новоєрея і сестра Анізія чсвв.

1967 - Родина Сенів на Висвяченню

Після висвячення, благословлення людей та родини і привітання – Василь Сенів, Павло Сенів і доня-Таня

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

Мама, Анна, сестра Марина, брати Петро, Володимир, Василь
й Павло із своїми родинами після свячення.

Лист від Блаженішого Йосифа Сліпого

Будучи в Римі, я мав нагоду не раз зустрічати нашого Ісповідника віри і Святця, а не раз і помагати при відправах, як напр. в церкві св. Клементя ітп. Одного разу Блаженіший просив прийти до його канцелярії до Ватикану й попросив передати деякі книжки до бібліотеки університету. То ще з студенських часів, я мав сполушення з Блаженішим. Мені було радісно коли Блаженіший Йосиф Сліний вислав мене листа перед мого висвячення.

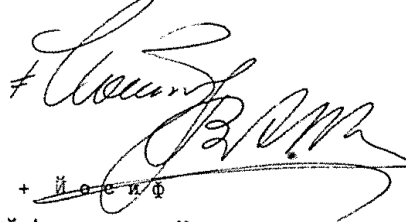
Слава Ісусу Христу !

Ватикан, дня 22 березня 1967 .

Д о р о г и й   Б р а т е   !

В день Ваших єрейських свячень засилаю мольби перед престол Всевишнього, щоби благословив і дарив Вас великими благодатями у своїй Службі.

Благословення Господне на Тя !

+ Й о с и ф

Верховний Архiepіскоп-Митрополит
Кардинал

Преподобний
диякон Дмитро СЕНІВ

Розділ 5: Душпастирська Праця

От. Іван Шевців (1999:130), під яким я почав мою душпастирську працю, написав про мене:

Тут став першим українським католицьким священиком, висвяченим в соборі свв. Верх. Ап. Петра й Павла в Мельборні, Преосв. Кир Іваном (26.3.1967р.). Душпастирював: сотрудником у Мельборні, а в рр.1967-1972, в Сіднеї. Будучи сотрудником у Сіднеї, два рази в місяць обслуговує Канберра-Квінбієн, два рази в місяць Воллонгтонг, де починає збірку на будову церкви... (також) їде до Орандж. По дорозі відвідує вірних у Літгов, Наррамайн, Парке, Форбс, Тюмут, Гандагай, Кума. Був двічі парохом Канберра-Квінбієн в 1972-78 і 1983-1989 рр. У 1972 році, разом з парафіянами Канберри, купує парафіяльний дім у передмісті О'Коннор та робить настирливі старання про площу під церкву, яка була передана нашій Церкві по "вічний винайм" при кінці 1978 року ... Парохом Перту, З.А. у 1978-1983 рр. і в Аделаїді, П.А. 1989-1995. Капеляном молоді єпархії 1972-1988 рр. Як капелян молоді, брав участь у літних таборах у різних стейтах. Був адміністратором катедральної парафії 1995-1996рр.

ОУКОА

У моїй душпастирській праці я старався, щоб всюди було Братства і Сестрицтва і щоб працювали за Статутом прийнятим Об'єднанні Української Католицької Організації в Австралії (ОУКОА). В Квінбієн з Комітету переіменено, не без зайвих труднощостей, на Церковне Братство св. Михаїла. В Канберрі теж перейшли на статут Братство ОУКОА. В Перті Сестрицтво було злилося з Братством, треба було праці, щоб знову Сестрицтво поставити як самостійну одиницю однак, яка тісно співпрацює з Братством і іншими церковними організаціями, самозрозуміло за статутом Братства і Сестрицтва ОУКОА.

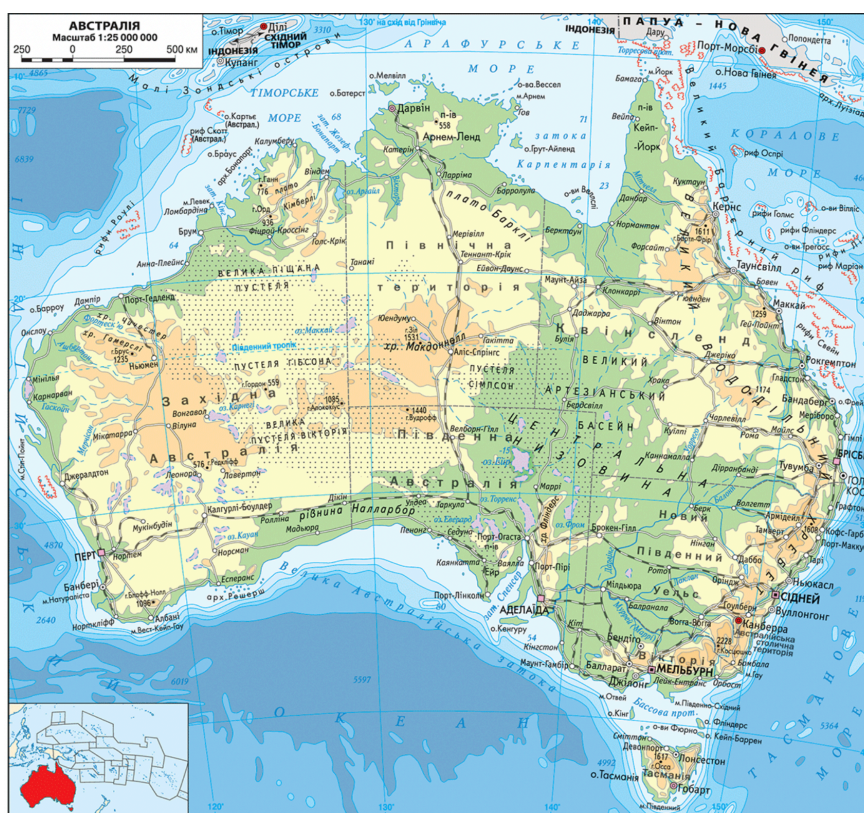
Розуміючи вагу друкованого слова, старався, якнайчастіше можливо, видавати Церковні Вісті, а коли була потреба і можливість - і по англійському.

Крім того старався всюди скріплювати, а коли не було, організувати Крилоси, що є запорукою продовження нашого гарного церковного співу. Коли треба було то і підкладав українські слова під ноти богослужень виданих о. Дзеровичем в Римі, бо вони, на мою думку найбільш зближені до народного співу. Підклавши українські слова під ноти, як наприклад Великого Повечер'я на Різдво й Водосвяття, передавав пані Марії Менцінській до перегляду, а згодом видавав. В той час підкладаю під ноти Парастас, який по сьогодні залишається в рукописній стадії.

Австралії

[Австралія](#) прийняла наших людей як біженців після другої світової війни. Наші люди почали будувати церкви і громади. А священики висвячені поза Австралію приїжджали служити вірним по Австралії. Мій початок був інший, бо мене, Кир Др. Іван Прашко висвітив в Мельборні, Австралії. І тоді тиждень по висвященню, Кир Іван висилає мене до Тасманії на відвідування парафіян. Тасманія, одна з шість штатів Австралії й на південь від Мельборну. Наші люди корчували ліси та працювали на гідроелектростанції. Мене, як нового першого українського висвяченого священика в Австралії, наші добрі люди тепло витали. Я відвідував та відправляв Св. Літургію в столиці Тасманії – Гобарт та в містах, де наші люди скупчувалися та жили, наприклад у Лонгестон, Бурні та інші малі містечка ([Картка Австралії](#)).

[Картка Австралії](#)

Сідней, Нова Південна Валія і Територія Австралійської Столиці

У вересні того самого року, 1967, я постав сотрудником От. Івана Шевціва в Сіднейській парафії, понад 870 кілометрів від Мельборну та родини. От. Шевців і я обслуговували українських парафіян в Сіднею та в сіднейській околиці. Той сам час, мій обов'язок був доглядати наших парафіян поза Сіднеєм. Два рази на місяць відвідував наших людей та правив Св. Літургію в Квінбїєн і Канберрі. Наперемінку двічі в місяці відвідував наших

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

людей та правив Св. Літургію в Воллонґонґ, 70 кілометрів на схід Сіднею. П'ятий тиждень місяця їхав до Оранж, 260 кілометрів на захід від Сіднею. По дорозі відвідував наших у Літго й Батгуст. Від Оранж, їхав до Воґа Воґа, 320 кілометрів на південь від Оранж. Тоді в австралійські гори до Куми, 290 км відвідувати вірних, та почав подорож до Куми й до Квінбієн та Канберри, та назад до Сідней.

Під час Великодних Свят, в Страсний Четвер відправляю відправи в Квінбієні. А в Страсну Суботу в Оранж, ми святимо паски, і я відїзжаю до Воллонґонґ. Там я сповідаю, відправляю Утреню та ми святимо паски в опів ночі. Тоді вертаюся до Квінбієну, через МасКворі Пас, правлю Св. Літургію й свячу паски. Тут я святкую Великдень. В Сіднею, я відвідую хворих і парафіян по їхніх домах. Так тривало п'ять років від 1967 до 1972. Під час тої їзди зі Сіднею, я бачив потребу церковці і парафіяльного дому. Пекуча справа було приміщення для священика, який приїздив регулярно двічі на місяць - друга і четверта неділя місяця і просив парафіян по черзі приймати на нічліг священика. В тій цілі я почав оббивати пороги урядових установ а згодом помагали мені Пан Пилип Ґрін, сам архитект, та пан Баран, поважний столяр. Заки оббивати пороги відповідних державних установ дня 5-го грудня 1971р. з участю Преосв. Кир Івана Прашка відбулися сходини вірних наяких принято купувати відповідний дім, в якому можна мати також каплицю.

1972 – 1978 Квінбіян – Канберра Парафія

Вже 20-го грудня 1971 за порадою місцевого римокатолицького ариєпископа, я вдався до агента. Після довшої дискусії він нудив дім в Бреддоні, однак сходини Церковного Братства 28 січня 1972 радили купувати дім в О'Коннор. Після опису дому, присутні, включно з мною, рішили купувати дім в О'Коннор. Праця подвоїлася. Ми отримали з банку позичку. І одна кімната була на каплицю, де вже 4-го серпня 1972 відправлено першу св. Літургію. Сьомого вересня 1972 наспіло письмо від Кир Івана, що Квінбієн-Канберра є Парафія і я маю всі права й обов'язки пароха.

1973 - Хата в О'Коннор, Канберра

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

Я тут душпастирував від 1972-1978 рр. Одночасно, в 1972р. став австралійцем – своє австралійське громадянство дістав. Але все ми знали, що наше походження українське.

Евхаристійний Конгрес в Мельборні, Австралія

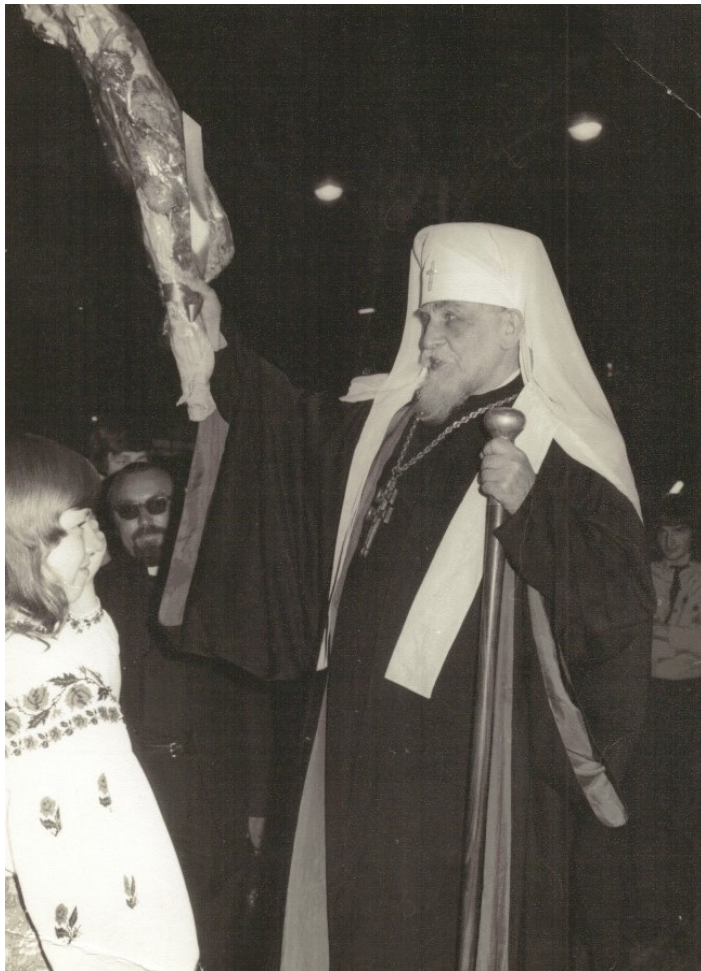
1973 року відбувся Евхаристійний Конгрес в Мельборні. На Конгрес прибув наш улюблений Ісповідник віри Патріярх Йосиф Сліпий. Усі священики і Преподобні Сестри Василіянки з'їхалися до Мельборну. В Мельборні я довідався, що до Канберри-Квінбієну прибуде наш Блаженіший Кир Йосиф. Цю радісну вістку я передав телефонічно до Канберри і тут почалася митушня і організовання гідно прийняти Ісповідника Віри.

1973 -Вірні вітають Блаженішого Йосифа Сліпого на Канберському літовище

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

Знова маю нагоду витати Блаженішого Йосифа Сліпого, але цей раз в моїй парафії і ще до того в столиці Австралія – Канберра.

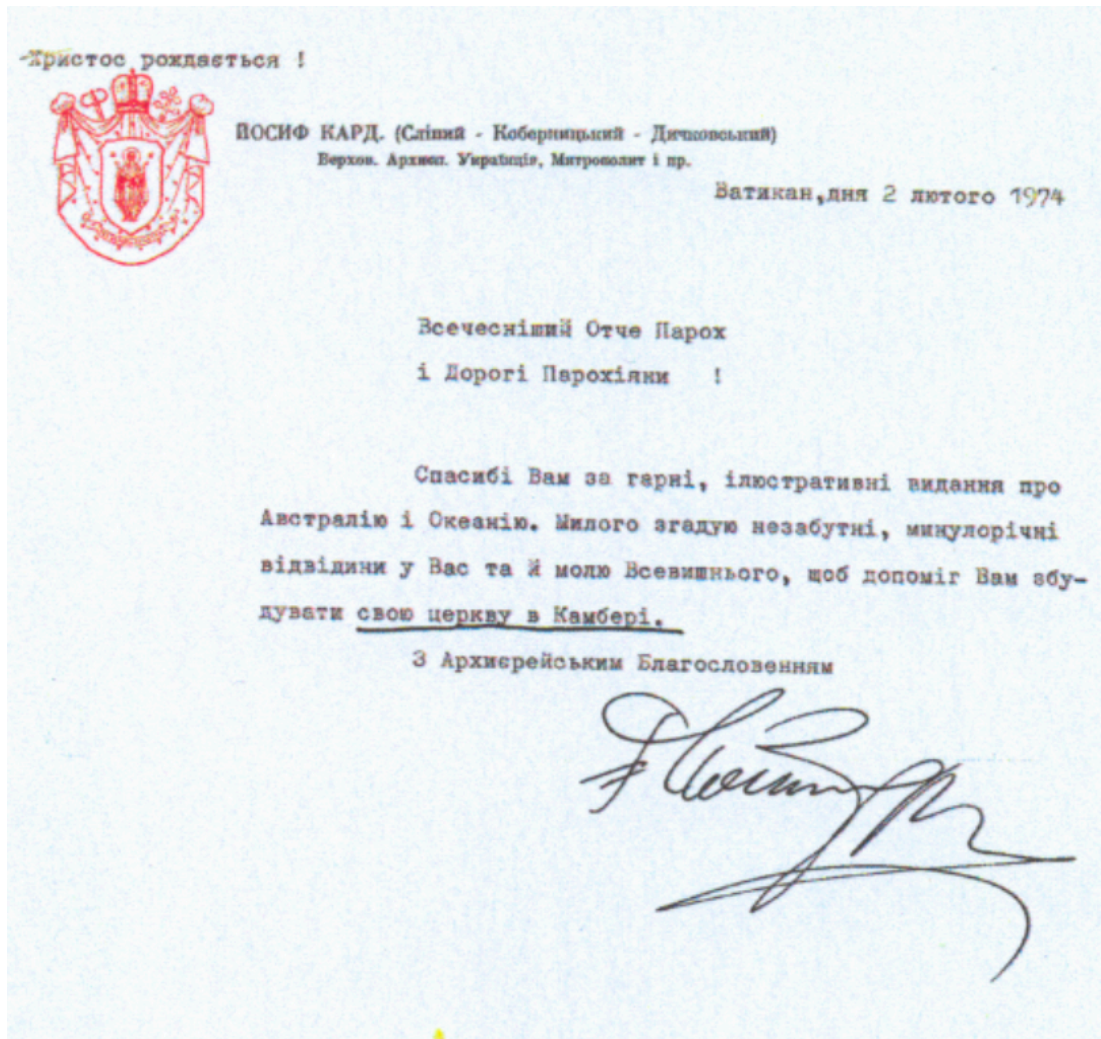

1973 знова зустрічаюся з Блаженішим. А тепер, він приїжджає до моєї парафії в Квінбієн-Канберра

Після відвідин Національної Бібліотеки, Блаженніший сів на порозі парафіяльного дому і сказав пропам'ятні слова: «Тут треба збудувати церкву». Коли Єпископ Іван Прашко почав переконувати, що тут є мало людей... Блаженніший відповів: «Я знаю, що Ви не збудуєте, збудує він» і показав рукою на мене.

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

З початку наступного року, 1974, Блаженіший не забуває своїй слова, і пише до мене:

2 лютого 1974, листовно Блаженіший Йосиф Сліпий підтверджує, щоб збудувати свою церкву в Канберрі...

Усі розуміли, що треба було послухати Блаженнішого і наближалось 1000 ліття Хрещення України і провідникам цієї Епархії прийшло на думку збудувати церкву-пам'ятник 1000 ліття. Церква була збудована і закінчена в 1988 р. на святкування 1000 ліття Хрещення України.

1974 - Молодечий Катедральний Хор

Між часі в 1974, Оксана Тарнавська і Молодечий Катедральний хор відвідують з концертом і Св. Літературою Квінбієн-Канберра.

1974 - Св. Михаїла – Квінбієн, Нова Південна Валія.

1977 - Святкування 10 ліття Священства

1977 - Родина святкує 10 ліття мого священства в домі брата Володимира - Кир др Іваном Прашком, Сестрами Василянками та хорватськими священиками.

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

Я через три рази їхав на латинські Великодні свята до Мельборну помагати хорватському священикові сповідати людей. Я сповідав четвер пів дня, в п'ятницю пів дня згаком, а в суботу ціле пообіді і аж до півночі. Тоді сідав в авто і їхав до Кандерри 660км. Одного разу приїхав до Канберри, відвідав хворого в лічниці і дав св. Тайну Єлеопомазання, заїхав до одних вірних вимитися, випив сильної кави і просто до церкви у сповідальницю. Ось таке було наше священиче життя в ті часи! Дякувати Богу, що опікувався мною не тільки в церкві, але і на дорозі. Скільки разів я приснув в авті, то тільки сам Один Бог знає, а один раз приснув і під час проповіді!

В той час моя мама захворіла, і прошу відпущення від душпастирської праці. Але офіційна відповідь була - нас священиків замало і потрібно мені далі душпастирювати.

Але часто відвідую маму і родину в Мельборн і далі Божу роботу продовжую на парафії. В 1977, в брата Петра і братови Катерини святкуємо Свят Вечір і тоді сідаю до авта з племініиком Стефаном, син брата Петра і братови Катерини, їдемо до Водонґи відправляю Різдвяні відправи. І знову далі до Канберри і Квінбієну на Різдвяні відправи. Тут собі часто пригадую слова свого батька до Петра -

«Петре, доглядай родину» – це доручення він старався совісно виконувати. І вивчав своїх дітей – Наталку і Стефана – мені помагати!

В 1977, в брата Петра і братови Катерини святкуємо Свят Вечір. Стефана немає на знімці - він бере знимку.

1978 – 1983 - Перт

22.5.1978 Преосвященний Кир Др. Іван Прашко просить мене поїхати до Перту. Я переносуюся до Перту і призначений на пароха Перту і цілої Західної Австралії. В Перті перебував 5 років. Церква, парафіяльний дім, зала і приміщення для школи збудовані на горбку в дільниці Мейлендс у роках 1966-68. Під час мого часу іконостас намалював мистець Святослав Гординський (Прашко, 1998).

Я відвідуючи пару разів вірних в Калгулі, Брум, Нортгам і інші місця, де наші українські католики посилилися, живуть і працюють по лісах. Тут я викликав до себе довір'я, часто був дорадником, психологом, інколи арбітром, щоб допомогти в людському горі й стражданні. Я переконився, що важливо співпрацювати міцно з молоддю і молодими подружжями Західної Австралії.

До Перту приїхав я на прохання Преосв. Кир Івана Прашко «на два або три місяці». Залишив я добре і мною проваджену Молодь при СУМі в Канберрі-Квінбіені. В той час в Канберрі були пластуни, однак чомусь до організованню було трудно добратися. Це була причина, що уся моя увага була при організованні молоді при СУМ-і. До того, до СУМ-у належали у великій більшості моє довір'я.

Прибувши до Перту, зауважив молоді, що їхня ментальність до справ є трохи інша від східних частин Австралії. Це дуже люди і молодь, щирі й віддані українським і українсько-церковним справам. Однак велика відділь від інших, вплинули на їхній спосіб самозбереження. Треба було полегко розпізнатися у всіх справах, а тоді почати наглядно працювати для молоді.

У праці з молоддю і для молоді дуже багато допомагав мені Богдан Микитюк, чи я йому. Найуспішніше, праця з молоддю, почалася від коли мені вдалося переконати Братство передати старий дім у сусідстві церковної залі, на заняття молоді. Молоді самі відновили, помалювали і впорядкували дім. Тут вони з радістю сходилися й провадили свої заняття по культурному і по Божому. Між нами виробилася взаємна повага і взаємне довір'я, що стало запорукою доброго тривалого виховання. Крім СУМ-івських занять, зорганізовано Молодечий Хор під диригентурою Мирослава Гутей. Раз в місяць Хор співав св. Літургію, а одного разу співав св. Літургію в катедрі Джералдтон, 415 км від Перту на північ. Для молоді зложив я книжочку української граматики.

Після довгих зусиль моїх і пана Богдана Микитюк, вкуплено для молоді 9-ть-акрову площу в Чідлов, 50 км від Перту в сторону Нортгам над озером. За пожертви великої більшості людей Перту, Нортгаму й околиць, старанням пана Богдана Микитюк і його з'ятя пана Легкий, побудовано гарний і вигідний дім для таборування. Насаджено довколи дерева - справді відпочинковий дім.

1984 – 1989 Канберра

Кир Др. Іван Прашко просить до Канберри 6-го грудня, 1983р., і написав листа:

АПОСТОЛЬСЬКИЙ ЕКЗАРХАТ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

В АВСТРАЛІЇ І НОВІЙ ЗЕЛАНДІЇ

BISHOP'S CHANCERY
39 SHIEL ST.
N. MELBOURNE, VIC. 3051.
TEL. 329 7417

Слава Ісусу Христу!

Мельбурн, 6-го грудня, 1983 р.

Всеч.о.Дмитро Сенів
Парох Перту

Всечесний Отче Парох!

Заслухавши поради Отців Радників нашої Епархії, цієї Грамотою назначаю Вас парохом новоствореної парафії св.Михайла- св.Володимир: Канберра-Квінсленд і околиці.

Вам прислуговуватимуть всі права й обов'язки, згідно з нашим церковним правом, а передусім де говориться про парохів: Клері Санктітаті, кан.489-512, як рівнож всі права й обов'язки згідно з нашими звичаями і зарядженнями в нашій Епархії.

Старайтесь так, щоб Ви були на Богоявлення в Канберрі.

Знаю ті труднощі, що мабуть Вам буде трудно передати діловодство Перської Парафії новоназначеному адміністраторові Всеч. о. Володимирові Волощійові згідно з прийнятими приписами і звичаями, тому прошу дивити упорядкованні книги і зробити спис інвентаря, як також стан парафіяльної Каси в трьох копіях: одна для о. Володимира, тобто для парафіяльного архієпископа, одна для Вас, а одну прошу мені переслати.

В Канберрі свящ. о. Василь Рожек залишив парафію без дозволу. Сподіємось, що все є в порядку і збережене. Деякі інформації Вам дасть о. митрат Іван Шевців, парох Сідней, а децо скаже х-р Роман Микитович, голова Церк. Братства.

На закінчення цієї Грамоти, почувався до милого обов'язку висказати Вам сердечку подяку і признання за Вашу ревну і змілу душпастирську працю продовж сімох літ, а особливо за Вашу ревність у відвідуванні вірних в цій розлогій парафії, за Вашу працю з молоддю, за Вашу змілу господарську і фінансову діяльність, а ще спеціально, що Ви постарались про достойний і високо-мистецький іконостас для церкви св. Івана Хрестителя.

Хай Чайвний Архирей Господь наш Ісус Христос винагородить Вам по своїй недрості і мози Його, щоб Він нададі благословив Вашу священчу ревність

в Христі відданий
+ Іван Еп. Мельбурнський св.Петра і Павла
для українців в Австралії, Новій Зел. і Океанії

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

16.1.1984 Я був перенесений знова до Канберри і назначений першим парохом нової Парафії Канберра-Квінбієн, нашим Преосвященним Кир Іваном Прашком.

Це велике признання за мою працю, передбачало ще працю парафіяльну і матеріяльну. Фірма збудувала церкву, залю і дім, але навкола церкви не було закінчено. Преосв. Владика просив мене знова вернутися до Канберри, бо не було кому довести до порядку довкола церкви, дому й збудованої і догляданої фірмою, на яку видано понад 140,000 австралійських долярів. З приїздом до Канберри, стаю назначеним на Пароха парафії ім. св. Володимира в Канберрі.

Моя праця з молодію продовжується. Молоді запрошують до дружиників відбиванки:

Канберська дружина відбиванки

Той сам час, праця біля церкви продовжується. Пригадую, що одного разу одна особа слушно зауважила: «Парох з хрестом, джаганом і лопатою». З горбка з західної частини церкви не було барієри, ми проширили і вставили невисокий мур. Треба було дещо обкопати, щоб положити підвалини, а тоді мурувати мур. Вся вода з гори текла аж до ґаражу, а одного разу затопила ґараж і знищила деякі речі. Треба було робити нові спливні, нові рури і так далі.

Треба було класти мур довкола церкви, щоб з водою не забруджували довкола церкви. Збірники дощової води були й прокопано і вставлено нові. Під залю попросту плила річка під час дощів - упорядковано. Треба було перепроводити електричні дроти від церкви до парафіяльного дому, щоб рефлектори, які освічують церкву, можна було світити й гасити з парафіяльного дому. При цій нагоді вставлено також і пластикові рури та дроти на голосники, щоб коли є якась відправа в церкві можна було б передавати через телевізію й до залі. Багато часу треба було дати, щоб все довести до належного порядку. По середині площі було вільне місце на травник. Треба було обложити цеглою, щоб вода не забидала землі й не нищили травника.

Тут стався один веселий, для нас, випадок. Копав я яму на спливні. Було гарячо і я був в коротких штанах. Одна монахиня, видно хотіла бачити церкву, але коли побачила напів-вбраного бородатого, сіла в авто і зeszла. Ось і такі пригоди мав я з працею над упорядкуванням відпливових водних проводів. Зі західної сторони коли падав дощ, то попросту робилася річка під залею. Треба було навести землі, зрівняти із хідником, і так вода могла протікати спокійно до водозбірні. Перед залею залишено гарний кусник площі засіяний травою. Треба було обгородити навсторчі цеглою, щоб гарно виглядало і щоб вода не змивала трави. Це зроблено. Коло дому тож парафіяльного дому теж треба було дати невисокий мур і зробити сходи. І це зроблено. Усе зроблено безкоштовно при жертвенних осіб, в першу міру пана інж. Михайла Малецький, пана Йосифа Побігун, і майстер і будівничий і очевидно о. Пароха.

Треба також згадати велику працю зрівнення землі, на площу для грання відбиванки. Тут вже заслуга пана Данила Кельо, щирого і доброго робітника, який постарався і привіз землі і за зрівнання та приготування площі до відбиванки, як рівнож за доглядання великої площі. Зі Сходу насаджено чотири ряди сосон, як на заході, зза церкою посаджено деревця, до 2008 року, це вже дерева.

В 1980-тих роках, думалося згодом поставити погруддя Митрополита Андрея, Тараса Шевченка і о. Шашкевича а перед церквою погруддя Патріярха Йосифа Сліпого. Ті всі праці я не міг починати аж доки всей церкви не перейде на пароха Канберри. Нажаль цього я не дочекався і всі пляни мали таку саму долю. Був договір вірним Канберри з о. Іваном Шевців, що пожертви в Канберрі лишаються в Канберрі. Видатки на утримання й ітд. були великі, та все ж таки, за моїх часів ми зашпарували понад 10 тисяч доларів - добрий початок приступати до здійснення плянів.

Правду каже проповідка: «Бог дасть, а люди не перешкодять». І тут люди перешкодили.

Початок Української Бібліотеки в Канберрі

Та не все пропало. Рішився я залишити свою скромну бібліотеку в Канберрі, як початок великої бібліотеки тут в столиці Австралії, з якої могли б черпати знання про Україну, в першу чергу члени Австралійського Уряду. Замовив я відповідні полицки й примістив в одній кімнаті під залею. Ця кімната надавалася на бібліотеку і скромний музей, до якого я був спровадив правдиву бандуру, деякі писанки, а навіть писанку - яйце ім'ю (Ети - австралійський струсь). Заки виїхав з Канберри, разом з добрими людьми списали всі книжки систему Джуні, бо цю систему вживає Національна Бібліотека в Канберрі. Таким чином, після деякого часу ми могли б, комп'ютерською системою, долучити всі книги до Національної Бібліотеки.

Каталогують книжки: Маруся і Леся Пукальський; Галина і Михайло Малецький; на драбині – знайома Наді Списивий з Сіднею; Ганя Домітряк і Надя Списивий.

Соборчик Духовенства УКЦ в Австралії

Питання духовної обслуги вірних, наші священики від 1970р., збиралися на наради т. зв. Соворчки. В 1986 р. Блаженіший Патріях Мирослав Іван Любочівського був присутній на XVI-тий соборчик.

1986 Любачіваський на XVI-тий Соборчик Духовенства УКЦ в Австралії
Знімка з Церква і Життя 8 червня, 1986 – ч. 23 (808)

1987 - 20 ліття Священства – Канберра

Редакційна колегія з Канберри пише (2003:22):

У місяці березні 1987р. минало 20-ліття відколи наш владика Преосв. Іван Прашко висвятив на священника о. Дмитра Сеніва. Це було перші священничі свячення в Австралії. За цей час о. Дмитро працював в Сідней і обслуговував вірних в Канберрі-Квінбієні (коли в нас ще не було постійного священника 1967-1972, як постійний священник – 1972-1978. Після перебування в Перті знову працював в Канберрі-Квінбієн від 16.1.1984 до 1989). Він також обслуговував вірних в Воллонгонґу, Оранжі, Водонґа-Олбурі, а також відвідував усіх українських католиків, які жили ізоловано в різних закутинах просторого австралійського континенту. Окрім парафіяльних обов'язків, о. Дмитро виконував обов'язок Капеляна Молоді. Кожного року їздив до таборів Пластової і Сумівської молоді. На день 20-ліття священства вірні Канберра влаштували в честь свого священника обід і вручили йому подарунки від парафіян.

Розмальовання Храму-Пам'ятника закінчив маєстро Мирон Левицький в липні 1987р. включно з іконостасом та величавими іконами, які висять на бічних стінах церкви. Після закінчення малювання нам залишилося доволі часу на почищення і приготування Храму до Ювілейних Святкувань – 1000 ліття Хрещення України. О. Дмитро і ми почали приготування де понад 1000 мирян і достойні гості прибули до столиці Австралії на величаве святкування.

Де я не був все священничі обов'язки виконував – відвідував хворих, хрестив дітей; відвідував наших вірних по хатах та благословив їхній дім:

Хрещення Ксені Воевідки - Канберрі

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

Благословлення хати Лесі Пукальської - Квінбіен

Відвідання з сестрами Василянками Пані Томашик з донею у Старечому домі в Волонгонґу, Нові Південій Валії. Волонгонґ приблизно 100 км. від Сіднею.

1988 - 1000 ліття Хрещення України в Столиці Австралії – Канберра

Праця в Канберрі продовжується і слова Блаженішого Йосифа Сліпого здійснюються – церква в столиці Австралії готова до великих свят. З цілої Австралії збігаються наші Українські Католицький народ святкувати 1000 ліття Хрещення України в Столиці Австралії – Канберра.

1988- Святкування 1000 ліття Хрещення України в новій канберській церкві.

З огляду на це, що були кляси навчання української мови при церкві; але не було для вчителів де каву зварити чи перевести вільний час, добудувалося одну кімнату.

Того самого року, 1988, паломництво відбулося з нагоди 1000-ліття свякувань Хрещення України до Риму. Тоді до Риму з усіх країн біля 6,000 паломників приїхало, а між ними 100 осіб з Австралії, серед них багато сумівської молоді (Прашко 1998). Я, особисто займався з сумівською молодю і дав гутірку на зібрання Сумівців у Римі. Рівнож я з Кир Іваном Прашком і іншими священиками та Сестрами Василіянками провадили загайне паломництво з Австралії.

1972-1988 - Капелян Молоді Єпархії- Праця з молодю

Від 1972-1988 рр. офіційний Капелян Молоді. Передовсім Спільки Української Молоді (СУМ) і Пласту. Пластуном я став ще в Тресті, а в СУМ-і був я в Бельгії, де доїжджав зі Семінарії з Риму.

1972 року Преосв. Владика Іван назначив мене Капеляном Молоді, передовсім двох молодіжних організацій СУМ-у і Пласту. Крайова Управа СУМ-у з великою радістю прийняла це назначення, нажаль з Пластом було інакше. Старався я кожного року бути на таборах чи то на літніх таборах чи то в Мельборні чи то в Сіднею а не раз пару днів в Мельборні, а пару в Сіднеї з тим, що мусів вертатися до Канберри - правити дві св. Літургій і знову вертатися на табір, бо 'затрудно' було священикові з Мельборну замінити мене в Канберрі. Свідомий мого назначення, я пару разів був на Пластовому таборі в Сіднею, Світовий Злет в Аделаїдї та мандрівний табір у Вікторії. Я був завжди того переконання, що коли священик є з молодю, молодь поводитьься краще, розуміється якщо священик поводитьься по священичому.

На Сіднейському Пластовому таборі

В Канберрі, крім душпастирської праці, старався працювати з молодю і для молоді. Праця увінчалася успіхами. Ми в організації СУМ-у, в той час Пласт не був активний, дійшло до того, що кожного місяця мали зайняття а доповідь давали самі дружинники. Я брав активну участь на таборах. В 1981р. як Капелян Молодій був присутний на Крайовому Таборі « Червона Рута» в Мельборні в 1981. А в суботу відїздав до Канберри та Квінбіен відправляти Св. Літургію парафіянам.

Крайовий Табір « Червона Рута» в Мельборні в 1981.

Але коли я приїхав другий раз до Канберри, то знайшов розбиття і повно кукілю посіяного відповідними партійними чинниками – кукілю, було набагато більше як пшениці. То найприкріше було, що помагав сіяти голова Крайової Управи, заслуженої організації Спілки Української Молоді (СУМ), замість помагати сіяти пшеницю.

Перт

В Перті праця із молодю спочатку була млява а можна сказати і не було її. Молоді стратили довір'я, бо в минулому їм було заказано сходитися у парафіяльній залі, яка межує з парафіяльним домом. Попередний священик нарікав, бо «не можна спати», коли молод збиралася в залі. Але згодом, довшого старання і переконання, Братство відступило для молоді один старий дім, яку названо в честь Митрополита Андрея Шептицького, любителя молоді. Цей дім, самі відновили, помалювали і гідно по Божому вживали. Сходилися, вчилися співати, мали розривки, одиноке, що було заборонено, це провадити романси, що згодом не треба було ні забороняти, бо самі молоді розуміли що цей їхній дім треба тримати далеко від всякого непорядку і зайвих підозрінь. Вдалося зорганізувати Молодечий Хор, який співав св. Літургію два рази в місяць. Вдалося переконати, що в Перті треба площу для літних таборів для молоді; вкуплено, вивінувано і приведено до порядку. Тут з вдячністю й приємністю згадую Богдана Микитюк, який, у журбі о будуче, помагав, працював і прихилив молодь до свого священика, а разом всій активній молоді в Перті.

Аделаїда/Аделаїда

В Аделаїді, далі працював з СУМ-ом, відвідуючи табори та відправляв св. Літургію.

Сумівська Аделаїдська площа

Той сам час, я доложив великих зусиль, щоб відновити Молодечий Хор при парафії. Була спроба провести Місії для молодих подруж і молоді, нажаль ця спроба, не з моєї вини, не могла навіть вийти з гнізда. Причиною було новий просест Місії, який полягав в цьому: назначення дати і Місії, запросити, крім Місіонера, двох наших молодих священиків, які разом з Місіонером, відвідували б в даній околиці, молоді родини в понеділок, вівторок і середу. В четвер вечора була б наука, те саме п'ятницю й суботу. В неділю св. Літургія, Сповідь й окреме благословення місіонера.

Молодь в Аделаїді, відчувала потребу духовної опіки у своїм ріднім українським обряді та українською мовою.

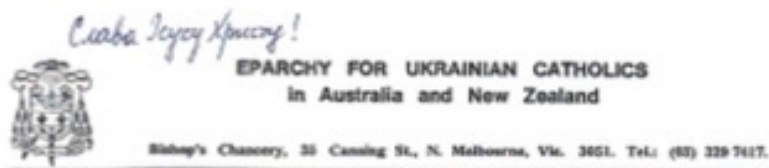

Св. Літургія для молоді – прибуло около 200 осіб молодого віку. Крім двоє, ніхто не хотів відправу по англійськи

Щоб заохотити молодих до участі у св. Літургії, видав я окремі Вісті з описом про наш обряд і що говорить Вселенський Собор Ватиканський 2-ий про потребу, не тільки належності, але і активного включення у церковне життя місцевої церкви. Згодом почав для Молодих подруж і Молоді. Ціла св. Літургія була співана по українському, тільки апостол, і Вірую Господи рецитувалося по англійськи. На першу св. Літургії прибуло около 200 осіб молодшого покоління. Після відправи була зустріч при чаї й солодкому, що приготували Преп. Сестри Василянки й батьки. Тут згадую велику працю Сестер Василянок і їхня прихильність до наших людей.

1991 - Назначений Парохом Аделаїди.

На просьбу Преосв. Владика Кир Івана, 20/9/1991, я був перенесений до Аделаїди. В Аделаїді парохом був о. Шпитковський, з Канади. Він виїхав до Канади в року 1991. Цілий рік я був сам на Парафії в якій є дві церкви, два Братства, два Сестрицтва ітд. Нащастя були Преподобні Сестри Василянки с. Кикилія, і с. Климентія. Вони були великою поміччю.

Аделаїда, 20-го вересня, 1991р.

Ваш о. Дмитро Савб
Парох Аделаїди

Вшановний Отце Дмитре!

Святою грамотою назначаю Вас парохом Аделаїди і цілої Південної Австралії. Ви вже певний час є парох Терту і цілої Західної Австралії а тепер є парох Канберри показавши є ретивий і второпний священик, а тепер тут в Аделаїді працює як співробітник і як адміністратор з такою самою ретивістю і второпністю приймаєтеся до упорядкування багатьох справ, тому я переконаний, що Ви будете добре виконувати і провадити Вашу парохію.

Бажано Вам щедрого Божого благословення і успіхів в дальшій душпастирській праці на славу Божу і для добра Ваш люблящих дур - благословлю Вас з цілого серця

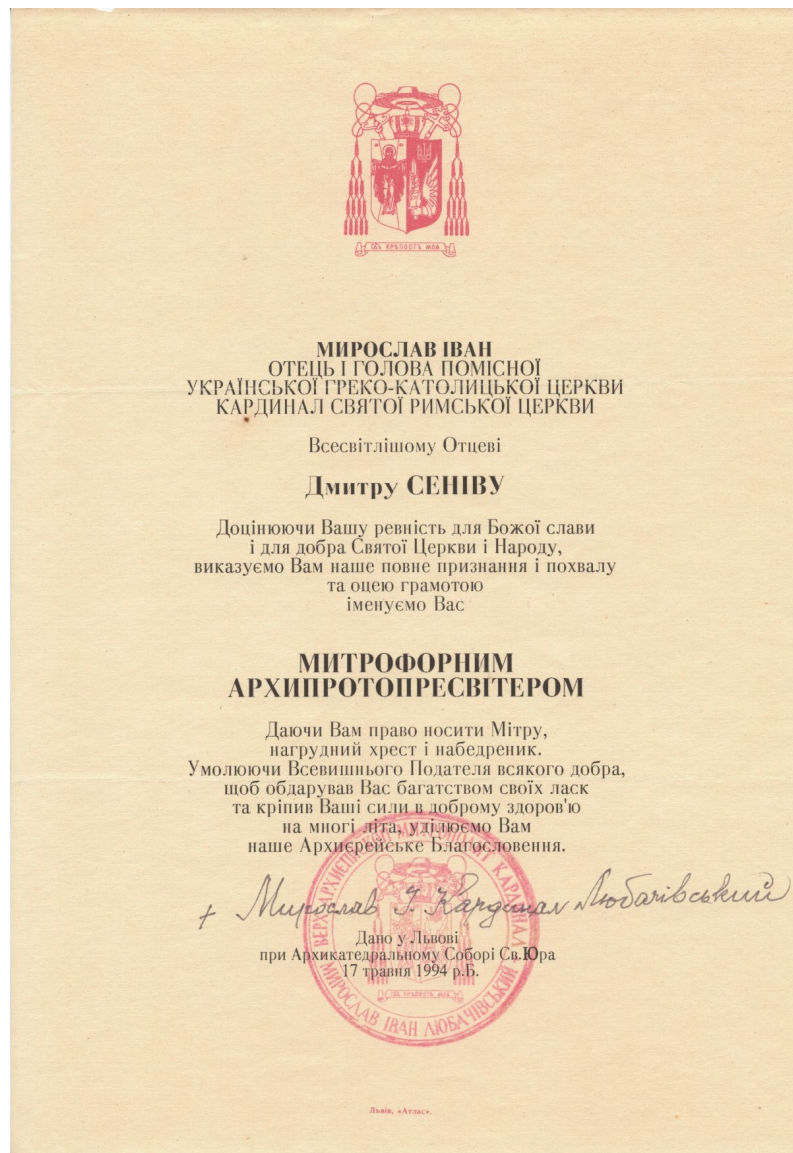
+ Іван б. Меліб. св. Тера і Тава
св. Житців в Аделаїді; Н. Зелинські

Аделаїда, славна Аделаїда! Відвідуючи людей по парафії, я впізнав що це добрі, щирі і жертвенні люди. Нажаль не дописали. Дозволили на дві церкви, що стало причиною до роз'єднання і на дві якості людей. Мимо того завдяки чесного і доброго парохомонаха з Гроттаффератта, Риму, вже було розділу, було збудовано другу гарну церкву на Вейвіл, звичайне мале передмістя коло центру міста - Аделаїди. Цю церкву збудував, можна сказати, о. Євген Лацик. Сам дуже здібний, жив по монашому. Нажаль не міг зрозуміти великої важности справу Патріархату для Українців. З того згляду, деякі вірні, почали бунтувати народ проти о. Лацика. Запанувало велике замішання. Кінець кінців о. Лацик відійшов від парафії, однак жив в Аделаїді. У приватнім домі мав каплицю і жив по монашому. Може 10 років пізніше, гарну баню зроблену з різнорізаних плит стайнес стіл. За о. Шпитковського, накрили бляхою, щоб, мовляв, не затікало до церкви.

Нажаль там була причина, так само як смерти Ісповідник віри і Свяця Патріарха Йосифа, у церкві Вейвіл, не було жадної церковної книги видання Блаженнішого. Після монаха о. Євгена Лацика, назначено священика з Канади Ігора Шпитковського. Преосв. Кир Іван просив мене бути його сотрудником. Всі похорони мав о. Парох — бо люди давали екстра гроші. Різдвяні і Вликодні копертки, казав розділюємо пополовині, але я довідався інше. Отець Ігор Шпитковський повертає до Канади, я залешився сам обслуговувати два осередки, цебто два Братства, два Сестрицтва. Мимо того, я кожного року відвідував кожну родину зі свяченою водою і знаходив час відвідувати молодь по таборах, як рівнож вложив в коп'ютер усі метрики: Хрещення, шлюбів і похоронів і та списав усей Статус анімарум і тримав упорядкованим адресар.

1994 - Митрофорним Архипротопресвітером

В 1994 року Блаженніший Патріярх Мирослав Іван Любачівський іменува митрофорним архипротопресвітером. Патріярх пишучи «Доцінюючи Вашу ревність для Божої слави і для добра Святої Церкви і Народу, виказуємо Вам наше повне признання і похвалу та оцею грамотою іменуємо Вас –«МИТРОФОНИМ АРХИПРОТОПРЕСВІТЕРОМ».

Перший священик в Австралії який отримує Архипротосвітерство від Мирослава Івана, Голови Помісної Української Греко-Католицької Церкви в 1994

1995-1996 Адміністратором Катедральної Парафії.

Як Адміністратором Катедральної парафії, я знова працюю з Оксаною Тарнавською і Молодечим Катедральним Хором, але цей раз в Мельборні ніж в Канберрі-Квінбіені. Під час проби Хору, та перед Св. Літургією, маючи розмову з старшими членами Молодечого Катедрального Хору і Диригенткою Оксаною Тарнавською в Патріяршій залі при Катедрі Св. Петра і Павла в Мельборні.

Несподівався!!!

Але зміна чикає мене від нового єпископа Петра Стасюка, який прибув до Австралії.

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

Єпископ Петро Стасюк не даючи причини до відпущення від позиції Адміністратора.
Від 1996 року душпастирюю в Сіднею...

ЕПАРХІЯ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ КАТОЛІКІВ
EPARCHY FOR UKRAINIAN CATHOLICS
in Australia, New Zealand and Oceania

Bishop's Chancery, 35 Canning St., North Melbourne.
Vic. 3051
Tel. (03) 328 4457 Fax. (03) 328 4459

2-го березня 1995

До
Всеч. о. мітрата Дмитра Сеніва
Мельборн

Слава Ісусу Христу!

Дорогий отче мітрате!

Після зустрічі єпархіальних дорадників сьогодні, наступне рішення було досягнене.

Згідно з Вашою волею і поведінкою, очим повідомляємо, що від сьогоднішнього дня, Ви не будете адміністратором Катедральної парафії Свв. Верх. Апп. Петра і Павла в Мельборні, але далі лишається сотрудником.

Рівнож, від сьогоднішнього дня, Ви не будете головою чи членом літургичного комітету Єпархії.

Щиро дякуємо за Вашу поміч в минулому і всі заохочуємо Вас продовжувати Вашу працю для Божу славу і добра Української Католицької Єпархії в Австралії.

Нехай Вас Господь Бог благословить.

В Христі

+

+Петро Стасюк Ч.Н.І.
Єпарх українців Католиків
в Австралії, Новій Зеландії та Океанії

1997 - 30 ліття Священства

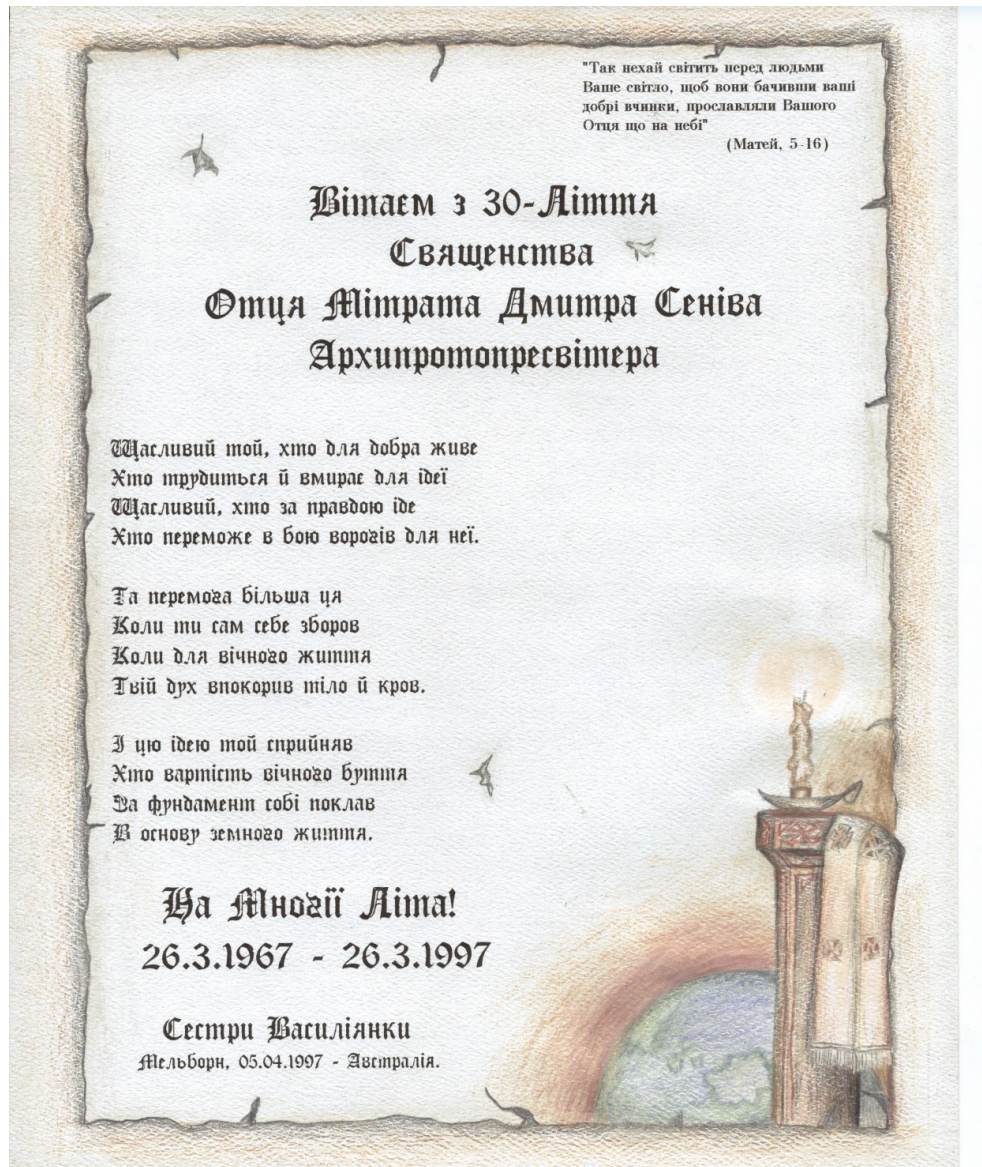

1997 - Відправляю Св. Літургію в каплиці Сестер Василянок у Мельборні

В 1997, я з сестрою, братами, братовами і їхніми родинами, і сестрами Василянками з Мельборну святкуємо 30 ліття мого покликання, по чину Мелхиседек (Псалом 109:4). Далі сестри Василянки присутні на наших святкуваннях. Наша родина збільшилася і разом з сестрою, Мариною; братами і братовами – Петром і Катериною, Владиславом і Марією, Василем і Магдою, Павлом і Лідєю, їхніми дітьми і внуками відправили Св. Літургію в каплиці сестер в Мельборні.

Наша родина збільшилася від 1967 на три покоління.

1997- Сестри Василіянки подарували мені з нагоди 30 ліття мого душпастирства

Розділ 6: 1993 - Новий єпископ приїжджає та великі смутки

В 2012 було видруковано про австралійську єпархію УГКЦ двох останніх десятиліть (А.Колодний). УГКЦ в Австралії серед Української спільноти була такою зорганізованою «завдяки великій організаторській і духовній праці єпископа Івана Прашка».

Колоний А. М., (2012) продовжує:

Новоприбулого у 1993 році до Австралії, гордовитого призначенця Ватикану (не Синоду УГКЦ), канадійця єпископа Петра Стасюка у своєму листі до Патріарха Мирослава Любачівського, який заповідано було прочитати лише при похоронах, єпископ Іван Прашко 1 травня 1998 року охарактеризував так: «22 квітня, коли поставив свою ногу на австралійську землю мій наслідник владика кир Петро Стасюк, я побачив, що це був злий вибір, але він був присланий Папою Римським і я покорився». Всім владикам УГКЦ Іван Прашко радив на основі свого особистого досвіду: «Не просіть собі наслідника ще за життя, якщо хочете спокійно дожити до старості».

«Замість того, щоб сказати добре слово на адресу тих, хто десятиліттями все творив з Богом в серці для блага України в Австралії, канадійський монах - приходько почав все гудити» (Колоний, 2012:330). Вже через три місяці після зайняття посади єпарха почав ангіканізації УКЦеркви, жодним слів ні згадав Україну і український нарід, яким віддано і слугувала сіднейська парафія. Люди почали доконуватися що Петро Стасюк прибув до Австралії не як будівничий, а як руйнівник зробленого. Також все, що ми робили, щоб зберегти католицьку віру, український обряд, культуру і національне обличчя старшого і молодого покоління українського роду в Австралії. Почалися не порозуміння і не знайшовши розв'язення, от. Іван Шевців вирішив в 1998 року звернутися до Синоду Владик УГКЦ, що вже був у Львові. Не дочекався відповіді от. І. Шевців від цієї церковної інституції.

Комітет за Права УК-Церкви і Мирян в Австралії.

Вірні почали бунтуватися та накінці створили, Комітет за Права УК-Церкви і Мирян в Австралії. Вони почали писати до Зхідної Конгрегації в Римі:

КОМІТЕТ ЗА ПРАВА УК-ЦЕРКВИ І МИРЯН
В АВСТРАЛІЇ
22 Oberon Ave. ST. ALBANS, 3021 Vic. AUSTRALIA

29-го липня 2002

His Eminence Ignace Moussa I Daoud
Prefect of Congregation for the Oriental Churches Rome, Italy

Ваша Емінінціє

Ми є Управою Комітет за Права Української Католицької Церкви і Мирян в Австралії. Нас вибрано в Мельборні подавляючою більшістю великої кількості присутніх на зборах осіб 2-3-1995 року, два роки по приїзду до нас Владика Петра Стасюка з Канади. Причиною зборів було незадоволення людей поступуванням Владика Петра. Його поступовання за час побуту в нас в Австралії аж до сьогоднішнього дня не змінилося, що спонукало нас видавати Інформаційний Листок в якому ми інформували людей про події в Єпархії та про поступовання Владика Петра. Ці листки ми розсилаємо по Австралії, а теж і у світ, до всіх єпископів нашої Церкви та в Україні, до нашого Блаженнішого Верховного Архиепископа та до Східної Конгрегації для інформації про наше становище тут. Тому сподіємося, що Ви повинні б бути поінформованими з її змістом. Щоби поправити ситуацію, ми старалися кількокрратно переговорювати з Владикою Петром, але з переговорів нічого не вийшло, бо Владика Петро вважає себе паном Єпархії і не хотів з людьми стрічатися ані говорити. Ця невідрана ситуація триває в нас вже самого приїзду до Австралії Владика Петра і допровадила нашу квітучу за часів Владика Івана Прашка Єпархію до руїни і роздору. Незадоволення ним людей з кожним днем зростає, як старші так і молоді, вірні церкви відпадають від церкви, а Владика Петро своїм упертим поступованням нічого не мінає на краще. Наші кількакратні петиції до Верховного Архиепископа може стали без наслідків бо ми довідалися що Діаспора належить під юрисдикцією Ватикану. Тому звертаємося остаточно до Вас з проханням забрати нас Владика Петра і не допустити до цілковитого занепаду нашої Єпархії в Австралії.

Наше прохання мотивуємо покищо тільки такими найважливішими причинами:

1. Владика, як то офіційно сказав у церкві, виходить зі становища, що Церква то він, а людей, властиво становлять Церкву, ігнорує і ніхто не сміє його зарядження критикувати. Він дав зарядження священикам, що якщо хтось у сповіді критикує чи нарікає на єпископа, священик не має дати йому розгрішення, а має цю особу до нього присказувати. Це було теж в офіційно заповіджено в катедрі та на Загальних Зборах Об'єднання Українських Католицьких Організацій Австралії (ОУКОА). Це за законом церкви є порушення тайни сповіді.

2. Добрих священиків, але йому не подобалися, переносить часто без їхньої згоди і без будь яких причин з однієї парафії до другої. В Сідней згуртував разом чотирьох мітратів, а, нововисвячених, не досвідчених священиків -- але йому беззастережно відданих, назначив самостійними парохами в різних місцевостях. Двом священикам заборонив відправляти, а одному навіть заборонив зустрічатися з більше як двома особами нараз. Це не тільки позбавлення священика його священичих прав і обов'язків, але і теж звичайних людських особистих прав.
3. Сестрам Василянкам заборонив працювати в парафіях та вчити в школах, чим позбавив їхній засобів до життя та зв'язків дітьми. Старається видворити їх з їхніх монастирів як Сіднею так і Мельборну. Пробоє заборонити сестрі Анізії перебувати в Мельборні. Останньо дозволив назад підготовляти дітей до Першого св. Причастя. За єп. Івана Прашка приступало 40-60 дітей, а остатнього року було аж 9 дітей, мимо того що народжень не було менше колись. Офіційно в Мельборні наруховується приблизно 1500 родин і самітних. Марійська Дружину, яку дуже успішно провадили Сестри Василянки заборонив, заборонив її провадити сестрам Василянкам, а вся молодь мала б перейти до Руху Молодь Христові. Чому-бо її провадить сестра Марія Моравська - службениця, котра перебуває всюди з Владикою Петром. Сходини цього Руху відбуваються дуже рідко і обмежується переважно до гуд тайм і спільної знимки. Реакція мирян на це є негативна. На сходини Марійської Дружини молодь приходила радо, а разом з ними приходили і їхні батьки. Останнім часом, раптовно знова дозволено Марійську Дружину, але з участю до 12 літ. Це не чуване ніде в світі. Питання чому? Всюди Марійська Дружини і то не тільки для дітей.
4. Впроваджує різні й іноваційні в церковних відправах, так що вони виглядають на якість сектанські. Кожночасно відправляє святі Літургії в асисті 2-3 священиків, проповіді порожні, не приготовлені, без змісті Євангеїї дня. До сповідальниці священики не приходять, а ті що прийдуть то люди їм не вірять і так вірні мусять місяцями без сповіди, а до причастя то всі йдуть. Колись відправляли вечірні а тепер тільки раз і то на параді щоби помістити в часописі «Церква і Життя». У великі свята теж і вечорами служилися св. Літургії для працюючих, тепер священики не мають на це часу. Цього року перший раз за 50 літ що не було Великоднього Свяченого. Чому - бо все занедбане. Похорони вірних відбуваються з погребного заведення та з чужих церков бо наші люди не хочуть бути поховані таким церковним урядом та такими священиками. Це число зростає.
5. Відібрав половину з пів мільйона долярів сіднейської парафії (переданих Верховному архієпискові в Україну), призначених на виховання священиків, але їх не повернув сіднейській парафії хоча вони цього домагалися. Повідбрав Братствам і Сестрицтвам з їх заробітків, які вони вживали на різні потреби парафії і єпархії, чим їм відібрав ініціативу, охоту та вдоволення до праці. Нема ніяких звітів ані розчислень з численних збірок, не передаються по причаченні. Для приміру можна навести Беатифікаційний фонд митроп. Андрея Шептицького, Патріярший Фонд, Петрів Гріш і т.п.(задовження нашої єпархії на Беатиф. Фонд виносить 20.000 дол.

зі світу єп. М. Гринчишина). Майже кожна проповідь Владики Петра це тільки сварення на вірних та про гроші бо Єпархія не має вже грошей. А деж ці всі гроші які він перебрав і далі дістає, подіваються?!. Ми про це докладно писали в Інформативному Листку ч.49. Наслідком того вірні перестають давати на Церкву і міняють свої завіщання. Взагалі цілою поведінкою Владики люди обурені, людей зневірює та відкидає від Церкви. Люди перестають іти до церкви. Кажуть, що до церкви і дивлячись на це все вони тільки грішать і воліють помолитися в дома або ідуть до римо-католицьких церков. Деяке число вже перейшло до православних, а там вже ходять. Але Владиці не бракує грошей справляти для своїх прихильників барбек'ю та дорогі прийняття щоби їх замилювати, а це все коштує сотки наших доларів.

6. Єпархіяльна бібліотека і музей, якими колись користалися навіть чужинці, студенти і викладачі університетів, позамикав, і припадають порохом. Добрих жертвенних працівників повикидав, а нових немає. Заборонив ОУКОА продавати добрий церковний журнал «Патріярхат», а за попередньо одержані примірники в поважній сумі розрахувався доперва по більше як пів року і то на адвокатське упімнення. Дас неправні інформації в світових газетах, як то добре наша Єпархія під його проводом просперує. Все що скаже дуже часто не сходиться з правдою.
7. В жахливо не людський спосіб відносився до свого попередника св. пам. Владики Івана Прашка. На кожному кроці його ігнорував і майже ніколи не стічався. Через адвоката оспорував власність його хати і прожитку, що спричинило Владиці Іванові а так серця і легкий параліж. Владики Івана було до того степені жорстоке, що Владика Іван мусів писати зажалення до Львова як рівнож і до Конгргації, що Владика Петро не дає йому спокійно доживати. По смерті, замішався непотрібно в тестамент Владики, та через свою впертість і злобність негодився з виконавцями волі щодо місця поховання пок. єпископа Івана. За це він лижав 6 місяців в погребному заведенню. Це викликало обурення і занепокоєння мирян, священників та єпископів в цілому світі.
8. В загальному своїм нетактовним поведженням та відношенням до людей і неправдомовністю спричинив, що в більшості люди його не тільки що не люблять, але не поважають, не вірять йому, а терплять його тільки з конечности.
9. З приїздом до Австралії Владики Петра з Канади і зараз в короткому часі прилітіла за ним його приятелька сестра Марія Моравська - служебниця. Всюди де він там і вона. По цілій Австралії, на всіх соборчиках, імпрезах, з'їздах, прощах, на знімках в часописі «Церква і Життя», як і у Львові, вони разом. Кожну нагоду вони використовують щоби бути разом. Це знає ціла Україна. З них сміється ціла Австралія. В теперішній ситуації в світі, чи це потрібне? Це скандал! Така ситуація в нас. Сам Владика Петро перебуває Мельборні в та в Єпархії досить мало, а більше поза Австралію. Багато часу переводить на ловах риб, мордуванню диких звірят Австралії, та поза Австралію, що зрештою також суперечить церковному закону. Кожного року в листопаді він у Канаді стріляє її мордує ведмедів! Чи це теж

єпископська прерогатива і чи це належить до єпископської етики стріляти звірята щоби відпружитися? Заповідь не убий відноситься не тільки до людей але теж і до звірят!

Беручи все вище сказане під увагу ще раз прохаємо рятувати нашу Єпархію поки ще час, поки Владика Петро не доведе її цілковитої руїни. Уважаємо, що добро Церкви і Мирян є важливіше чим хвороблиці амбіції одної особи.

Слава Ісусу Христу!

Остаємось з синівською відданістю,

За Управу Комітету УКЦ та Мирян Австралійської Єпархії
Богдан Тарнавський — голова

Anna Muszak
100 Warwick Road
North Sunshine VICTORIA 3020
9 January 2003

Bishop Peter Stasiuk
Ukrainian Catholic
Church 35 Canning Street
North Melbourne VICTORIA 3051

Dear Bishop Peter,

I write to you on behalf of many elderly parishioners who have spoken to me with regard to the financial situation of the Church, and recent requests for weekly contributions to be made by all parishioners.

The first point of the Church's financial position is of real concern to our elderly parishioners. As many have indicated, when late Bishop Prasko resigned he advised parishioners there was \$185,000 in the parish bank account and \$330,000 in the Eparchy Fund. The only time additional funds were requested by the Church under the Late Bishop's reign was to purchase new assets to build the wealth of the Church. So what has happened to all the money?

There is a lot of talk in recent weeks about outgoings of the Church, but there has been absolutely no mention of income sources. There is the income from rental properties, funerals, weddings, christenings etc. In addition there has been a number of bequeaths to the Church by deceased parishioners, details of which have never been disclosed to parishioners. In fact, since your appointment there has been absolutely no disclosure of any financial statements of the Church. Why has the financial situation been a secret and where has all this money gone?

The late Bishop Prasko only travelled interstate or overseas when totally necessary. This is not the case today where it appears there is quite extensive travel undertaken. How can you financially justify your recent trip to Canada and other places if there is no money in the Church? Or your recent trips to Rome and Ukraine, as well as that of Father Kenez? Why isn't expenditure been monitored and controlled?

A lot of the work previously performed at the Church was done so on a voluntary basis by its parishioners. Since you have taken over, these volunteers were in essence "sacked" and replaced by paid positions. I believe paid employees are now performing the following tasks:

- Secretarial duties;
- Cleaning of the Church, parish and toilets;
- Cooking for all priests and families;
- Editor of Church and Life newspaper;
- Choir master, including provision of accommodation; and Religious instruction.

These paid positions would certainly incur a great financial drain on the parish bank account. There are also a greater number of priests in Melbourne now than pre 1993, with a dwindling parishioner base. How is this justified?

And why are we paying for someone to teach the children religious instruction? I would suspect that the priests would be much "more qualified" than others to perform this task, and I would consider this should be one of their duties.

As for payment of the cook (previously performed by the Sisters at no cost), with all the married priests residing here why can't their wives perform this task free of charge, as it is my understanding they are also provided with meals. The additional cost of food to feed the priest's families is another expense that parishioners must now support.

Many parishioners also complain that they are unable to contact priests at the Parish, even during the day. Prior to 1993 there was only one phone number for parishioners to call, and the phone was always answered both day and night, even by the late Bishop Prasko. Now there are various phone numbers and mobile phones to call - and in most instances phones are not answered and an answering machine provided to leave a message. The priests do not want to visit the sick and dying to provide last rites. It appears that just about in all cases Father Ivanco (who is quite old and frail himself) is performing these tasks, as no one else is willing to attend. What are the other priests doing all day?

In addition, all priests once resided in the parish. Today, the Church is supporting approximately five separate dwellings, as well as the parish to house all priests and their families. It is my understanding that the Church is paying for the utility accounts relating to these premises. It is no wonder the accounts are now in overdraft!

I wish to remind the Chancery that my parents, as others of the first generation in Australia, came to Australia with nothing. They had their families, built their own family assets and contributed to what we now have at the Church. Their contribution to the Church was both of a monetary nature, as well as physically building the assets under the direction of the late Bishop Prasko. And if the people are not happy with the current management of the Church and its assets - they have every right to say so, as it is their Church! Your role (apart from the obvious) is to manage the assets in a financially sustainable manner and ensure future generations can benefit from the hard work and commitment of those that worked so hard to create the wealth of this Church.

The builders of this Church are now old, sick and frail, yet the new generation of priests don't visit these people as they are too busy looking after their own families. What is the role of our priests today? It certainly does not reflect one of Christianity.

As for the second point of mandatory weekly contributions to the Church, many parishioners have stated they are not prepared to do this as they have already contributed substantially to the development of the Church and all its assets. Why are married pensioners in Perth asked to contribute only \$75 and single pensioners \$60 annually for the upkeep of the Church and priest, whilst in Melbourne married pensioners requested to contribute \$520 and single pensioners \$260 per annum, approximately 7 times greater for married pensioners. Do parishioners in Melbourne have to pay additional costs to cover inefficiencies in management of the Church?

In the newsletter distributed to parishioners headed "Our Parish, Our Responsibility, Our Commitment" the Church outlines increased costs of utilities, insurances etc. Does it not recognise that pensioners also have to incur these higher costs? You ask the parishioners to make a commitment, but where is the commitment from the Church and priests to our parishioners? Are you committing that there will be a change in attitude of our priests and they will be willing to serve our parishioners in the way they should?

In any business situation, activities and effectiveness of these activities are reviewed to assess the potential for growth, efficiency and cost cutting measures. Has any of this been done prior to going to the parishioners and requesting more money? If not, this is not a financially sustainable situation. There is no evidence to parishioners of cost containment and appropriate accountability. Over the past twelve months, Committees have been formed to address issues of financial accountability and other matters. I believe the horse has bolted and you are now acting in damage control mode.

Bishop Peter, as head of the Church, you are financially accountable for the predicament the Church now finds itself in and for its management decisions over the past 9 years. This accountability cannot be absolved to a Committee.

Since your appointment the only growth at the Church has been of priests and paid employees and obviously a depletion of the Church's assets gauging by recent events. The empire has grown at a cost to parishioners. On this basis, I request that a financial statement is provided to all parishioners outlining detailed income and expenditures of the Church for each year since your appointment. That is for both the Parish and Eparchy accounts, including bank account balances, as well as a complete statement of the net amount received from bequeathed estates. The parishioners must know where the money has gone! Many parishioners are extremely upset about recent events and are concerned that the Church's assets, those they worked so hard to build, are not secure.

I would appreciate a response in writing at your earliest convenience.

Yours sincerely
Anna Muszak

List:

His Excellency Most Rev F Canalini
Archbishop Francis P Carroll DD DCL Hon DLitt
Most Rev George Pell, DD STL Med Dphil (Oxon) FACE
Most Rev Denis J Hart DD
Most Rev Hilton Deakin DD PhD VG
Most Rev Joseph P O'Connell DD DLC VG
EnaweHHiiuu Flampmpx
Most Rev Ivan Choma

Bishop Stasiuk's reply to Anna Muszak's letter:

North Melbourne Victoria 3051
TeV. (03) 9320 2560
fax.- (03) 9320 2544
e-mail: ukreparc@ozcmail.coffl.au

13 January 2003
Anna Muszak 100 Warwick Road North Sunshine Vic 3020

Христос Воскрес

Dear Anna,

I have received your letter of 9 January 2003. I would like to invite you to become involved in one of our parishes where we welcome and desire to make our parishes and church an efficient and a salvation for its members. I agree with you in regards to openness and accountability. However as you describe it that is why in 1995 our eparchy commenced writing our Eparchial Statutes. They were officially proclaimed on ... In paragraph after paragraph you make statements that are truly even absolute untruths. Please share your source of information, impossible to answer them by letter. Please come to see me or Fr. A. Kenez or, more importantly, Mr. Stefan Romaniw, the Parish Council with most of your queries. Your interest is welcome. Let us trust that this interest leads to participation in our religious community.

May God bless you. Yours sincerely in Christ

*Peter Stasiuk C.Ss.R.
Eparch for Ukrainian Catholics in
Australia, New Zealand and Oceania

Then, Anna Muszak replies to Bishop Stasiuk:

Anna Muszak
100 Warwick Road
North Sunshine VICTORIA 3020
28 January 2003

Bishop Peter Stasiuk
Ukrainian Catholic
Church 35 Canning Street
North Melbourne VICTORIA 3051

Dear Bishop Peter,

Thank you for your extremely quick response to my letter of 9 January 2003. As previously indicated, the letter to you was written on behalf of many elderly parishioners who have approached me concerned with the financial situation of the Church and who also provided details of the issues raised. It is unfortunate, but these parishioners are too frightened to approach you directly.

I am very comforted that you agree with me "in regard to openness and accountability" and that you have been working to achieve this over a number of years.

In your response you mentioned that I confused a number of issues relating to the Parish, Eparchy, the funds of the Church and the personal finances of priests. Obviously our parishioners are not aware of these differences; therefore an explanation would be appreciated so that I can explain and clarify those issues with parishioners to ensure statements are not misrepresented.

With regard to financial reports, you indicated these would be provided at the end of the financial year. I am pleased to hear this, however I assume these will be for this financial year only. The financial reports each year from 1993 (since your appointment), including details of all bequeathed estates, could be provided to parishioners as an insert with the Easter offering mail outs. This would satisfy parishioners and could in fact increase contributions to the Church.

Bishop Peter, you also stated that my letter contained statements of "half truths and even absolute untruths". The following summarises statements outlined in my correspondence: In 1993, bank account balances were \$185,000 for the Parish (now in deficit) and \$330,000 for the Eparchy fund (today's amount unknown) Financial Statements have not been provided to parishioners since your appointment Details of bequeaths are not provided to parishioners. Extensive travel is undertaken these days, compared with that of the late Bishop Prasko. Paid employees now perform duties previously performed by volunteers at the Church. There is a greater number of priests now than pre 1993 with a dwindling parishioner base. Priests wives are provided with meals at the expense of parishioners. Phones are not answered and continually ring out, and messages not returned. Priests, in the main, are not visiting the old and dying. Married priests are residing in separate dwellings supported by the Church, not in the Parish.

My parents, as others came to Australia with nothing and have built the Church and its assets Parishioners in Melbourne are being requested to contribute a much more substantial amount annually than their counterparts in Perth. Committees have been formed.

The financial accountability of the Church is your responsibility

There is no evidence of cost containment

I believe these statements are true and correct as advised by parishioners I represent who have identified all of the above items of concern. As you suggest there may be inconsistencies, I request you clarify each point separately and provide details of "half truths and absolute untruths" so that I can accordingly advise the concerned parishioners who were instrumental in building the Church and its assets. As mentioned earlier, we need to ensure there are no misrepresentations in our religious community. A formal response would certainly provide the opportunity to quash any misleading statements.

In your response you also indicated that as I have raised "so many issues it is impossible to answer them by letter" and suggested I speak directly to you, or Father Kenez "or, more importantly, Mr Stefan Romaniw, the Parish Council president who could easily answer most of your queries". With all due respect to Mr Stefan Romaniw, he is a parishioner just as I am.

Bishop Peter, again I wish to say that as head of our Church the accountability lays with you and not with others that have been appointed to positions as a result of the newly implemented Statute.

I appreciate your invitation to meet with you personally, however as I am representing a LARGE number of parishioners I feel it would be more appropriate if you provide a written response to my letter of 9 January 2003 so there absolutely cannot be any misinterpretation of your response to the issues raised.

Indeed many issues were raised in my letter of 9 January 2003, all of which came from our elderly parishioners who are extremely concerned.

Therefore, I believe these issues warrant a comprehensive response.

I await your earliest response, in writing.

Yours sincerely Anna Muszak

Distribution List:

His Excellency Most Rev F Canalini

Archbishop Francis P Carroll DD DCL Hon DLitt

Most Rev George Pell, DD STL Med Dphil (Oxon) FACE

Most Rev Denis J Han DD

Most Rev Hilton Deakin DD PhD VG

Most Rev Joseph P O'Connell DD DLC VG

Most Rev Ivan Choma

Єпископ Петро відповідає п. Гані Муцак, запрошує її звернутися до о. Кенез або пана Стефана Романів. Але вона йому відповідає п. Романів лише парафіян так як вона та інші в парафії... Єпископ ховається за плечі інших...

Так він розв'язує церковні справи... Єпископ Петро висилає п. Стефана Романів розв'язувати його справи. Пан Романів мені дзвонить. Я просив листовно комунікувати з мною, нічого не було чути. То на кінці я йому написав:

Всесв. о. Д. Сенів
Мітра - Архіпротопресвітер

Very Rev. Dmytro Seniw
Mitred Archprotopresbyter

P.O. Box 154
Lidcombe, NSW. 1825. Australia.
Tel (02) 9649 4750

Mail: dmytro@hotlinks.net.au

Сідней, неділя, 25 серпень 2002 р.

Слава Ісусу Христу!

До
ВШановного Пана Стефана Романів,
Мельборн, Вік.

ВПоважаний Пана Романів!

Дякую Вам за розмову. Нажаль у розмові до сутті справи ми не доходили, хіба натяками. У Церкві св. володаря Володимира було чітке розділення між церковною а світською владою, однак і одна і друга себе доповнювали, бо виходили з того самого корення, а коренем є Христос.

Не тільки в історії, але ми наглядно переживали і велику труднощі у нашій Православній Церкві тут в Австралії з приводу Парафіяльних Рад, а зараз чомусь цю справу не тільки підпрається, але Ви також стали співносновником справи.

Постараюся коротко представити точніше, хоч стислими словами, правдиву лінію засновника Руської-Української Церкви св. володаря Володимира Великого.

Місяць липень, це українських святих, в першу міру св. володаря Володимира Великого, у приготуванні до цього свята, мав нагоду, перечитувати добу володаря Володимира, в першу міру причини прийняття і запровадження науки Ісуса Христа у своїй розлогі імперії.

Коли володар Володимир з'єднав всі племена Червенських родів аж ген до Тмуторокані, він зауважив, що бракує пункту, пункту єдності, щоб ті всі племена чулися одним народом і в тому напрямі працювали. Володар Володимир бачив, що одинокий єднаючий фактор може бути наука Ісуса Христа, наука побудована на пошані і любові ближнього. Переконавши себе про цю дійсність, він пішається прийняти Христову науку, нею жити та передати її усім своїм ніданим. Тоді коли Візантії на своїм гербі мали орла із двома головами, цебто власть над світськими справами і над духовними, що так вміли пізніше перебрали Москалі-росіяни, володар Володимир не мав засіхання на духовну, церковну владу. Він, як імператор розлогої держави, як засновник, як той, що офіційно прийняв і дав свої державі Христову Церкву, не пішов слідами Візанті - бо він вповні розумів слова Ісуса Христа: «Дай те що є Боже, а цісареві, дай те, що є цісареві!»

Є багато пояснень, символів тризуба, герба володаря Володимира. Мені здається, що найкраще пояснення є слідує: Головний стовп з кріпкою основою, це держава Русь-

Україна, закінчується хрестом, це Ісус Христос. Вдолині підніжжя –Руська земля. Тою державою провадять два стовпи, злучені немов зливаються із сильним підніжжям і відходить від головного стовпа - це, з одної сторони Свіська влада, а з другої сторони Духовна влада, хоч незалежні, однак цупко злучено із державою та Христом.

За володаря Володимира, крім «царинних попів» ми не бачимо грецької ієрархії, вона прийшла аж після смерті володаря Володимира. Це, дуже добре розуміли монахи Києво-Печерського монастиря, які ще на роки залишалися переємниками Володимирової думки і його патріотизму.

Зараз у нашій Епархії в Австралії, замість тризуба св. Володимира, запроваджують потвору із двома головами. І деякі, в першу міру, опортуністи, хотіли бути тою потворою із двома головами, на вид візантійського чи московського орла. Хотіли б перебрати і провадити і світську владу і церковну владу.

Цілий світ пережив дві важні події у смерть Бритійським Королівстві: Єлисавети I і 50-ліття на королівським троні Єлисавети II. Хоч королева, Генриха 8-го вважається Головою Англіканської Церкви, все ж таки не говорити в церкві - приклад похорону королеви Єлисавети I та величаві відзначення 50-ліття на троні Єлисавети II.

В нашій Епархії, щоб насліпо наслідувати латиників і як найскоріше заанліїзувати нашу еміграцію, запроваджують, попросту примушують, щоб відбувалися відправи по англійському, навіть тоді коли всі присутні розмовляють українською мовою. Запроваджують класти на трумно знимку особи, яка розсіває людину, замість скупчити людину, до молитви і роздуми про смерть. Тоді коли священик повинен сказати духовну і дещо злучити із життя особи, з боку, а навіть вже був випадок, що слово мав в церкві-соборі бувший наш вірний який перейшов на іншу релігію. Ось такі і подібні вже тепер є наслідки потвори із двома головами, а що буде ?!

Ми є духовними дітьми володаря Володимира і маємо бути переємниками його духовности, його Тризуба, а не притекстом якогось дивного модернізму, запроваджувати це, що є проти наших традицій і нашого устрою Церкви. У модерному світі роблять все можливе, щоб не мати потвор. Модерні лікарі роблять дуже складні і страшно коштовні операції, щоб людина була людиною а не потворою. Велика шкода, що ті, мали б бути духовними лікарями, які мали б дбати про чистоту Обряду, запроваджують і тішаються потворами а не індивідуальними помісними Обрядами, чи помісними звичаями.

Є деякі провідники Церкви чи Держави, люблять мати при боці вчених, пережитих і мудрих осіб, щоб провадити державою чи порівене їм стадо, бо вони є справді Пастирі і Душпастирі. Вони люблять також мати здорово-критикуючих осіб, щоб легше бачити суттєву дійсність. Та є і такі, таких осіб відкидають, а оточуються опортуністами. Прикладів до другої категорії - не бракує також і у світських властодержців, як Гітлер, Сталін і їм подібні, які позбувалися вчених і пережитих осіб знищенням їх прямою смертю, або висиланням їх на Сибір чи до психушки ітп. Всі ці справи було колись легко говорити чи радше осуджувати, та коли приходиться підтримувати чи осуджувати-оприкидати самому, здається, задля якихось родинних звязків чи опортунізму, легше є вибрати друге. Дивним це є, та нажалі.

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

Дякувати Богу, за благословенням нашого Блаженношого Патріярха, вийшла друком книжка «Читання Святого Євангелія день за днем». Тішуся, що міг зібрати і видати у великій надії, що множество люду скористає для свого духовного життя.

Прошу прийняти мої поздоровлення для Вас і Вашої дружини, цілої родини й поручаюся Вашим святим молитвам.

Відданий в Христу
о. Дмитро Сенів

Як згадано, не було ніяких листовних відповідей від п. Стефана Романів!

Розділ 7: Зміна в моєму житті

Подібне становлення до о. Івана Шевціва і мене чикало, коли з листом під дверми моєї кімнати в Мельборні, я знайшов:

2.3.1995 Не будете адміністратором ...

ЕПАРХІЯ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ КАТОЛІКІВ
EPARCHY FOR UKRAINIANS CATHOLICS
in Australia, New Zealand and Oceania

Bishop's Chancery, 35 Canning St., North Melbourne.
Vic. 3051
Tel. (03) 328 4457 Fax. (03) 328 4459

2-го березня 1995

До
Всеч. о. мітрата Дмитра Сеніва
Мельборн

Слава Ісусу Христу!

Дорогий отче мітрате!

Після зустрічі епархіальних дорадників сьогодні, наступне рішення було досягнене.

Згідно з Вашою волею і поведінкою, оцим повідомляємо, що від сьогоднішнього дня, Ви не будете адміністратором Катедральної парафії Свв. Верх. Апп. Петра і Павла в Мельборні, але далі лишається співробітником.

Рівнож, від сьогоднішнього дня, Ви не будете головою чи членом літургичного комітету Епархії.

Щиро дякуємо за Вашу поміч в минулому і всі заохочуємо Вас продовжувати Вашу працю для Божу славу і добра Української Католицької Епархії в Австралії.

Нехай Вас Господь Бог благословить.

В Христі

+ Петро

+Петро Стасюк Ч.Н.І.
Епарх українців Католиків
в Австралії, Новій Зеландії та Океанії

Я відписав єпискові Стасюкові на вищого даного листа. А на наступний рік, 1996, я вислав відкритого листа до журнал Патрієхат:

<http://www.patriyarkhat.org.ua/statti-zhurnalu/vidkrytyj-lyst-do-vladyky-petra-stasyuka/>

Відкритий лист – Патріярхат журнал

Слава Ісусу Христу!

До

Преосв. Петра Стасюка

Епарха для українців-католиків Австралії,

Нової Зеландії та Океанії

Мельборн, Вік.

Преосв. Владико!

Вашого листа з дня 2 березня 1995 року знайшов під дверима моєї кімнати. Поглянувши на листа, перше, що ударяє в очі, що Ваша канцелярія ще не знає належного титулу Митратів і Архипротопресвітерів.

Далі пишете дослівно:

«Після зустрічі епархіяльних дорадників сьогодні, наступне рішення буде досягнене. Згідно з Вашою волею і поведінкою оцим повідомляю, що від сьогоднішнього дня Ви не будете адміністратором Катедральної парафії Свв. Верх. Апп. Петра й Павла в Мельборні, але далі лишаєтеся сотрудником».

«Згідно з Вашою волею і поведінкою». Особисто не пригадую, щоб я Вам подавав резигнацію чи говорив Вам, що я не бажаю бути адміністратором, а якщо я це зробив, то прошу подати, коли. Привід до Вашого рішення була цілком інша обставина. В неділю, 26.2.1995, відбулося офіційне проголошення приготування до епархіяльного собору під час св. Літургії. Дивним було, що Ви, замість проголосити, натомість прочитали своє проголошення, так, як було подане у Вашій газеті «Церква і Життя». Після св. Літургії відбувся мітинг п'ятьох осіб Приготовчого Епархіяльного Комітету із представників голів церковних організацій та вірними. На відкриття мітингу прибув Всесв. о. В. Іванчо, Всесв. о. О. Кенез і я. Нас, трьох священиків Всесвітліших, сиділи, й ніхто до нас не звертався, не привітав нас, немов би ми не існували. До того я є Адміністратором Парафії – ніхто не просив мене привітати Ваш Підготовчий Комітет й побажати успіху, хоч я того сподівався й був приготований до привіт).

Початок мітингу почався із великим спізненням. Посидівши, як Адміністратор-сирота, на відкритті, зауважив, що мені вже час іти відпочити з десять хвилин і йти зі свяченою водою благословити дома. Сказавши Всесв. о. Протоіереєві Іванчо, що я йду, бо треба йти зі свяченою водою, вийшов, пару хвилин відпочив, скупався і вже вийшов з моєї кімнати. Однак, тому що повітряне охолодження було на низькій температурі, я зайшов до сусідньої кімнати, гостиниці священиків, щоб дати на вищу температуру, бо шкода зайво електрики. В той час Ви, Владико, постукали до моєї кімнати. Я, побачивши Вас, відізався. Ви із наказуючим і різким тоном сказали: «Якщо ти не подась до сьогодні вечора причини, чому ти не був на зустрічі, від

завтра перестаєш бути адміністратором». На Ваші слова я сказав спокійно: «Владико, будьте ласка, завтра поговоримо». Ви далі настоювали, що про це мусимо говорити сьогодні. Я вдруге просив Вас відложити цю справу до завтра, бо я їду зі свяченою водою. Ви далі настоювали. Я вже був на сходах, можна сказати, напроти кімнати Всеч. о. Гая, а Ви далі своє говорили. Тоді я зупинився, і ми почали розмову, в якій я Вам сказав, що я був на мітингу та що мені немає потреби подавати на письмі причини, чому я не був на мітингу, бо я на нім був і знаю, що ні Ви, ні Голова не звернули уваги на нас, трьох священиків. Далі я звернув увагу, що не було ні о. Фута, ні о. Калинецького, а Ви мене чіпнулися, хоч я був на початку. «Але ти мав бути до кінця», – Ви перебили. Тоді я далі говорив, що я маю свої обов'язки і я їх сповняю і зараз йду зі свяченою водою, бо вірні на мене чекають. У тій хвилині прийшла мені думка не йти більше зі свяченою водою, однак друга сильніша думка прийшла: «Ти роби свої обов'язки», й тому я взяв адресар і мапу та поїхав відвідувати вірних зі свяченою водою.

Отже, справді не на «зустрічі єпархіяльних дорадників» Ви рішили мене звільнити чи краще викинути з Адміністратора, Ви рішили ще в ту неділю, 26.2.1995.

Згодом довідався, що на повище згаданих сходах Ви були настільки нервові, що аж вийшли зі себе». Ви почали страшити людей, що Ви будете останнім Єпархом для українців-католиків Австралії та що Ви маєте право міняти завгодно священиків. Ось тут є сук Вашого рішення, а не моя воля і поведінка».

Тому я вважаю, що Ви взяли несправедливе рішення й воно не є важне. Жодне церковне право не передбачає, щоб єпископ аж так розлютувався в присутності своїх вірних і не вірних, щоб аж «вийти зі себе» та в таких хвилинах робити рішення, що Ви маєте право, а що ні. Вислід Ваших нервів — одного священика, щоб доказати людям Ваше право. Думаю, що влучним буде тут зауважити, що це все діялося зараз після тої зустрічі й Ваших нервів з вірними.

Як Ви представили цю справу Вашим дорадникам, я не знаю, однак дуже і дуже я підозріваю, що Ви представили у вірний спосіб. Правда, дорадники винуваті, що не домагалися закликати підсудного, себто мене, висказати свій бік справи, а може й домагалися, я того не знаю, бо я не був на цій зустрічі.

Отже, якщо Ви не представили вірно справи Вашим дорадникам, а до того вони рішали без вислухання обвинуваченого, на мою думку, це рішення є не важне.

На мою думку, мені належиться ремюнерація й перепрошення на письмі, рівно ж перепрошення зі сторони Ваших дорадників.

Очікуючи ремюнерації й перепрошення на письмі, щиро Вас поздоровляю, wraz із Вашими дорадниками і застаюсь з належною пошаною та християнським привітом.

В Христі Господі о. Дмитро Сенів

Заборонино душпастирювати в Сіднею

Листовання з Єпископом Стасюком відбувалося постійно, і до ніякого рішення не моглося дійти. Єпископ Стасюк радить мені їхати в Україну не даючи, що там буду робити. Таку саму пораду дає, щоб вернутися до Мельборну, але не дає, що там буду робити! Вигнав з Мельборнської парафії, а тепер знова пише вертатися, але не знати, що там робити!!

Апостолського Нунція в Канберрі

Раз, він мені в 2001 забороняє працювати на парафії в Сіднею, я рішаю писати до Апостолського Нунція в Канберрі по англійське:

21 August, 2001

To

His Excellency Most Reverend Francesco Canalini
Apostolic Nuncio in Australia
2 Vancouver St
Red Hill ACT 2603

RE: Prohibition to conduct ministerial parish work and forcing to work in Eparchial Office.

Your Grace!

My name is Fr Dmytro Seniw. I was born in Bosnia on the 17.8.1940. I completed my primary education in Zmajev (Baczka, Yugoslavia). In 1952, I migrated to Trieste. With fourteen other boys I went to Loury (France) in 1953 to the Junior Seminary, and then proceeded to Castelgandolfo and 480 Via Boccea Roma, where I finished my studies in the Junior Seminary. At Propaganda Fide, I studied Philosophy and Theology, staying at the St. Josaphat Seminary on Gianicolo. I finished my studies in 1966. After thirteen years of not seeing my mother and my family (five brothers and a sister and their children) I joined them in November of 1966 in Australia.

In 1967 I became the first Ukrainian Priest to be ordained in Australia. One week after my ordination I was already sent to Tasmania. In September of the same year, I became assistant priest in the Ukrainian Parish of Sydney. Together with Fr. Ivan Szewciw we served the Ukrainian faithful in Sydney and the surrounding country areas. I was the priest for the country area. Twice a month I travelled to Queanbeyan-Canberra and alternatively twice a month to Wollongong. On the fifth Sunday of the month I traveled to Orange. Furthermore, Holy Thursday's, at evening I would celebrate services in Queanbeyan. Good Friday at 8.30 a. m. I would be hearing confessions in Orange, followed by Holy Liturgy and Blessings of Pascha. Then I would drive to Lithgow and in the evening at 10.30 pm I would be hearing confessions in Wollongong, followed by Holy Liturgy and blessing of Pascha. After that I would return to Queanbeyan through the Macquarie Pass, to be ready for Easter celebrations. In Sydney, during the week I was visiting sick people and parishioners at home.

In 1972, with our faithful of Canberra, A.C.T., we bought a house for the presbytery and chapel. In 1979 I was assigned to Perth, followed by Canberra again, and then to Adelaide.

On every occasion Bishop Ivan Prasko exposed the need for my going to the Parish and then pleaded me to go and work among our Ukrainian parishioners.

However, Bishop Peter Stasiuk, without reason or rhyme, and with no reference to Canon Law, abruptly sent me to Sydney to be an assistant priest to the Parish Priest Fr. Zenon Chorkawyj, the "yesman" of Bishop Stasiuk. (Words of Bishop Ivan Prasko, may he rest in peace). On arrival in Sydney, I intended to work with Ukrainian youth and proposed my intention to the Parish Priest. The reply was negative.

Last year Bishop Stasiuk forbade me to participate in the annual meeting of Ukrainian Priests. By letter dated 30.8.2000, without giving any reason, wanted me to go and work in the Eparchial Office. I replied with a letter dated 3.9.2000, in which I asked, "what will I do in the Eparchial Office". No answer was forth coming from Bishop Stasiuk.

On Saturday the 16.12.2000, the Bishop and I, had a discussion for about an hour. He accused me of not performing my pastoral work properly. My constant question was— "What have I done wrong in my pastoral ministry?" He did not make any specific accusations about me nor did he fully answer me. My next question was "What will I do in the Eparchial Office?" — The only constant and repeated reply given was: "Come to Melbourne and then you will receive a letter with an explanation what you have to do".

After 30 years of priesthood, working with youth and teaching religion, I am forbidden to conduct ministerial work, instead I have to go to work in the Eparchial Office, without knowing what I will be required to do. Working in the Eparchial Office and working as a priest is completely different. I have tried to perform my work well as a priest, but I believe, in this instance, I need to be told what is required of me in my new role. After careful consideration in prayer, I can then make a constructive and wise decision. However, this right has been denied to me.

Since 23.10.2000, as directed by Bishop Statsiuk, I have not received any financial maintenance from my Parish Priest. I hate to say, but it has become evident that I need to go to the state law or to the media, or both in order to resolve this issue. Unfortunately, this would be detrimental to our Ukrainian Church.

Your Grace, I'm asking your kind consideration in these matters: Bishop Stasiuk is doing everything possible to destroy the psychological wellbeing of some Ukrainian priests and the Basilian Nuns. He sent the Very Rev Iwan Szewciw and Rev. Wolodymyr Woloczij into early retirement, and it is difficult to know what will happen with Fr. Paul Berezniuk. Another Priest, Fr. Peter Guy, MSC, a Mitred Priest is an assistant priest of Fr. Zenon Chorkawyj in Sydney. There are indications that, unfortunately, his fate will follow mine.

Yours faithfully,

D. Seniw

Відповідь 21 листопада, 2001 Апостолського Нунція, Канберра:

26

APOSTOLIC NUNCIATURE
AUSTRALIA

P.O. Box 3633, Manuka
A.C.T. 2603, Canberra

21 November 2001

Dear Rev. Dmytro Seniw,

I have received your letter of 16 November 2001 and the enclosed envelope addressed to His Beatitude Ignace Moussa I Daoud.

It will be forwarded to him through our next diplomatic mail bag.

With kind regards,

Yours sincerely in Christ

Листування починається з Нунцієм та Зхідною Конґригацією:

APOSTOLIC NUNCIATURE
AUSTRALIA

PO Box 3633
Manuka ACT

14 March 2002

Dear Father Dmytro,

I have received your letter of 11 March 2002 and the enclosed envelope addressed to His Beatitude Ignace Moussa I Daoud, the Prefect of the Congregation for the Oriental Churches in Rome.

It will be forwarded to Rome by our next diplomatic mail bag.

With kind regards, I remain.

Yours sincerely in Christ

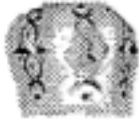

Archbishop Francesco Canalini
Apostolic Nuncio

Rev. Father Dmytro Seniw
P.O. Box 154
LIDCOMBE NSW 1825

Це листування почалося в 2001 до Нунція в Австралії. Той сам час до Східної Конґреґації в Римі. Також пишу до "Australian Bishop's Conference":

Всесв. о. Д. Сенів
Мітраг - Архипротопресвітер

Very Rev. Dmytro Seniw
Mitred Archprotopresbyter

P.O. Box 154
Lidcombe, NSW. 1825. Australia.
Tel (02) 9649 4750. E-Mail: dmytro@hotlinks.net.au

Sydney, Friday, April 27, 2001

The Australian Catholic Bishops' Conference
63 Currong St
Braddon ACT 2612

Your Eminence
Your Excellencies
My Lords!

The historic document, "Towards Healing December 2000", in my humble opinion, does not apply only between clergy, religious and faithful, but applies equally between Bishops and priests.

"Physical and emotional cruelty also constitute an abuse of power". Without altering the appropriate weight, in paragraph 5, we may read: "Where a Bishop appointed to a position of pastoral care ... acted towards a priest in a way which causes serious mental anguish without any legitimate disciplinary purpose ... this constitutes abuse".

"Victims of abuse can experience fear, shame, confusion and the violation of their person. Victims can go through a long period of silence, denial and repression. Other people can refuse to believe them, reinforcing their sense of guilt and shame. They may find it difficult to trust those in positions of authority".

"All persons are presumed innocent unless and until guilt is either admitted or determined by due process. Unless and until guilt has been admitted or proved, those accused should not be referred to as offenders or in any way treated as offenders".

There is an Australian saying: "Justice delayed is justice denied. "

In March 1995, Bishop Peter Stasiuk dismissed me as Administrator of Sts. Peter and Paul Parish in Melbourne, and sent me to be an assistant priest to Fr. Zenon Chorkawyj in Sydney. Before leaving Melbourne I wrote a letter to Bishop Stasiuk, in which I stated that it was an unfair dismissal and, in my opinion, "I am entitled to an explanation, a written apology and remuneration". No response was received.

In a letter dated 30 September 2000, Bishop Stasiuk dismissed me from my priestly duties and assigned me to work in the Eparchial Office, again without giving any reasons. I have written three letters to Bishop Stasiuk asking him what my duties in the Eparchial Office were to be and again no answer was given. On Saturday 16 December 2000, during an interview, we spoke for more than one hour and he has still not given me any reason or explanation as to why I was dismissed firstly from Melbourne and then from my priestly duties nor what my duties would be in the Eparchial Office.

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

Since 23rd September 2000, Fr Zenon Chorkawuj, ceased giving me any monies, except to pay a hundred dollars a week to the Basilian Nuns for my daily food. I have to provide for all my own medical, car, clothing and other expenses.

Yours in Christ

Fr Dmytro Seniw

Australian Catholic Bishops Conference General Secretariat

ID.

K3/2001 /bvf/cw

8 May 2001

Father Dymtro Seniw
Mitred Archprotopresbyter
PO Box 154
LIDCOME NSW 1825 Dear Father Seniw,

Thank you for your letter of 27 April 2001 which you personally delivered to the Bishops' Conference Secretariat on 30 April.

While the letter was tabled at the meeting of the Central Commission it was always clear that the Bishops' Conference was not the appropriate body to receive or respond to the matters of concern you raised.

The Conference is neither a higher authority nor a court of appeal in relation to complaints on actions that might be taken against decision of a Bishop or Eparch.

If you believe you have a legitimate grievance against your Ordinary, any appeal you make would need to be to the appropriate higher authority in the Ukrainian Catholic Church. In such circumstances you would be well advised to take canonical advice as to appropriate procedures.

I hope and pray that you would soon find a solution to your difficulties and unity with your Eparch.

With very best wishes,

Yours sincerely in Christ

Handwritten signature of Francis P. Carroll in cursive script.

Francis P. Carroll Archbishop of Canberra and Goulburn

President

AUSTRALIAN CATHOLIC BISHOPS CONFERENCE

GPO BOX 368 CANBERRA ACT 2601 TEL: (02) 6201 9845 FAX: (02)
6247 6083 Email: gensec@catholic.org.au Street address: 63 Currong
Street BRADDON ACT 2601

†

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

Звертайтеся до вищих посад!... Я вже від 2001 звертався до вищих посад - Конгрегації Зхідних Церков. Я йому подякував:

Всесв. о. Д. Сенів
Мітраг - Архипротопресвітер

Very Rev. Dmytro Seniw
Mitred Archprotopresbyter

P.O. Box 154
Lidcombe, NSW. 1825. Australia.
Tel (02)9649 4750

Sydney, Friday, June 08, 2001

Most Rev. Francis P. Carroll
Archbishop of Canberra and Goulburn
President: Australian Catholic Bishops Conference
GPO Box 368
CANBERRA ACT 2601

Your Grace,

Thank you for your letter of 8 May 2001 and for your advice to appeal to the higher authority of our Ukrainian Church.

We are encouraged to be accountable for our ministry as priests, and this certainly should be the case. I would hope that bishop also be held accountable, but to whom? We Ukrainians have a saying: "God is on high, Pope is far away, and I do what I want! "

As Your Grace would be aware, my situation, unfortunately, is not an isolated case.

Again I thank Your Grace for your kind consideration and advice.

Yours sincerely in Christ,

Father Dymtro Seniw

Спочатку листування з єпископом Стасюком було по українське, але було потрібно перекласти на англійське:

2002 – Certified Translation from Ukrainian Language document

CERTIFIED TRANSLATION FROM UKRAINIAN LANGUAGE DOCUVIENT

[emblem]

Very Rev. Dmytro Seniw
Mitred Archprotopresbyter

57 Church Street
Lidcombe, NSW 2141 Tel. (02)
9649 9975

Sydney, 3rd September 2000

Jesus Christ be praised!

To his Excellency
Peter Stasiuk C.Ss.R.
Melbourne, Vic

Your Excellency!

I received your letter from 30.8.2000 in which you inform me of the decision of your Consulters regarding my transfer "from the Sydney parish to the chancery office in Melbourne". "This decision", you further write, "was made with regard to your God given talents and your personal interests which require immediate further development in our Eparchy".

These are really strange words of praise, when to think that you dismissed me from the Administrator of the Melbourne parish, without given proper reason, nor according to which canons I was guilty, and without having the courage to call me before your Consulters, to explain your position. Even [Pontus] Pilate, whose actions we all condemn, had the courage to call Jesus Christ before him once, twice and three times and only after that was he convicted, but how was I convicted?

To add to that, with your letter of 6th April 1995 you refer me to a priest who in reality treats psychologically ill priests. This opinion of me you have not changed after four years, because in the letter dated 24th December 1999, you again remind me of your letter to me dated 6th April 1995.

Together with the letter of 27th of April 2000, you sent your own "Declaration" and you point out: "if you wish in the future to participate in priests' Councils, I please ask you to fill the attached Declaration." In reality the declaration was already written by you, you only needed my signature and not "the filling out of the declaration". I have already written two letters in reply to above-mentioned letters to neither do I have a reply.

Still, prior to me being the administrator of the Melbourne parish, you on several occasions approached me with offers that I should become the editor of "Church and Life", you even promised worldwide glory. At that time I replied to you sincerely: "I became a priest to perform my ministerial duties, not to be an editor". Throughout my life as a priest I am aware of human frailty, at the same time, I am aware also that the Lord God has done great deeds through me about which I write in my book and in my letter to you of 10.8.1999. It is true that due to my omission I did not include in the above-mentioned letter that my big achievement is also the establishment of the church choir in the Australian capital, Canberra. In the letter of 30th August this year you also write: "This decision was made with regard to your God given talents and your personal interests which require immediate further development in our Eparchy".

It is interesting that you had required six years to become convinced of my 'God given talents', which I did not bury, but instead in every parish I sought to multiply them. Nonetheless, to which talents are you referring to, it is impossible to comprehend. As to the statement "your personal interests which require immediate further development in our Eparchy". Again you do not reveal specifically which "personal interests, which require immediate further development in our Eparchy". I am glad that you admit that even my personal interests are beneficial to the Eparchy. Then what of my Church interests with regards to our Eparchy?

In order to accept the given job and position in "Eparchy chancery office" it would be surely consistent with church canons for me to know details of the work in the "Eparchy chancery office" that I must undertake and in what area. I cannot accept unknown duties. For that reason I ask and await an explanation of your words: "God given talents and your personal interests which require immediate further development in our Eparchy", and information which duties evolve from those words, and only then after deep consideration and sincere holy prayer I will be able to reply to you with my decision.

Remaining with due respect

Fr. Dmytro Seniw.

Sydney, 10 October 2002

Certified in full conformity with the original document in Ukrainian by Svitlana Yakovenko, NAATI accredited translator in the English and Ukrainian Languages, level 3. NAATI No.20580.

Немає Розради ні Пояснення

Єпископ Петро Стасюк, не кажучи ні поясняє посадові інструкції та специфікація роботи, пише 20^{оо}

лютого, 2002, англійською мовою, :

Bishop's Chancery
35 Canning Street
North Melbourne Victoria 3051
Tel: (03) 9320 2560
Fax: (03) 9320 2544
e-mail: ukrepare@ozemail.com.au

20 February 2002

Rt. Rev. Dmytro Seniw
57 Church Street
Lidcombe NSW 2141

Dear Father Dmytro,

I am writing to you after having consulted with Civil and Canon lawyers. In response to your letter, I am writing in English and will be conducting all future correspondence with you regarding this matter in English. My legal advisors will be supplied with copies of all our correspondence.

My advice is that, in Australia, and there have been according to civil law, legal precedents established, you must report for work and perform services before you can demand payment. Canon Law, that is Church Law, states the same.

You were offered work at the Melbourne Chancery office but failed to come to work. Your appointment was legal and proper. This has been confirmed by the Eastern Congregation, incidentally at your request. Your disobedience has caused scandal and disorder, and is a very bad example to other priests and the faithful. Under Canon Law you are not entitled to any payment for the period of time you have not reported for work.

During my visit to Sydney last week, you showed me that you were really not interested in solving this problem. I came in good will to talk to you. You refused to do so and even demanded that I write a letter to you in order to obtain an appointment to see you.

Considering that your last letter to me was full of conditions which are not realistic, I now withdraw my offer for you to work in Newcastle. Should you wish to see me at a suitable time this offer can be reviewed and perhaps a solution found.

In the interim, I again ask you to come to Melbourne to work in the chancery office at the tasks that will be assigned to you. Without attendance and performance, you cannot be paid. I am also required to remind you that you have no jurisdiction to work within any parish in the Eparchy without the express permission of the Pastor or myself.

Your continuous aspersions against myself, the Sydney pastor and priests of the Eparchy are harmful to the church and causing great scandal. Far too many reports have come from parishioners who object to your coming to their homes and then spending time destroying the very church you claim to love.

I sincerely ask you to spend considerable time in prayer so that the Holy Spirit may help you. Once again I urge you to find a spiritual director who can help you during this time of personal crisis. Please consult a reliable medical practitioner. Your physical well being is also of paramount importance.

Should appropriate authorities recommend counseling, I would urge you to do so. By checking your files, you will note that I have already recommended agencies that help clergy who find themselves in similar difficulties.

I pray to the Mother of God that she may intercede before her Son to bless you with His Loving Mercy.

Yours sincerely in Christ

©Peter Stasiuk C.Ss.R.
Eparch for Ukrainian Catholics
in Australia, New Zealand and Oceania

Року 1994-го написав я листа до Преосв. владики Петра Стасюка, в справі несправедливого, а навіть образливого допису останього про священиків і навчання релігії. В тім самім листі я виявив свій заль що владика Стасюк є непрадумовний та подав резеґнацію з Епархіяльного Дорадника, в надії, що це врозумить владику Стасюка з його поступованні. Нажаль і тут у духовній особі' справджуються людська мудрість 'чим накіпів'. Умоїм листі я ужив слів 'Великий мій приятель є Платон, але більша (приятелька) є правда '!'

На того листа і, справді на жадні, крім двох трьох, інші листи, владика Стасюк тільки шукав способів мене понижувати та ляти все свіжі помия.

Владика Стасюк в листі з дня 20 лютого 2002 повідомляє мене, що він радився із світськими і канонічними правниками й тому буде писати до мене по англійськи. Після такого листа, мені не лишилося нічого іншого, як піти, не до світського, але до церковного правника - Доктора Церковного Права.

Розуміється, що навіть Церковне Право для владика Стасюка не є правне, що виходе з його листів до мого правника. Кінець, іншої ради не було, як вдатися до Східної Конгрегації. Так як мені відомо, я міг би піти на державний суд за пару разову дефамацию мого імени та стримують мене слова одної побожної людини, яка любила повторяти «Я йому бажаю від Бога, те саме, що він мені бажає і робить».

Зрештою і Ісус Христос при одній каже: «Коли згрішить твій брат, докори йому й, як він покається, прости йому. І коли сім раз повернеться до тебе та й скаже: Каюся, -прости йому». (Лк. 17,3-4). На мою думку, виразніше Ісус Христос не заповісти. Правда, Ісус Христос сказав на хресті: «Отче, прости їм, бо не знають, що роблять», а цей знає що робить!

Церковний Правник

Після листа єпископа Стасюка дня 20/2/2002, не було іншого виходу; тільки звернутися до церковного правника. Подаю листи дано мені від церковного правника:

Rogers J Austin JCD STL
Church Lawyer

PO Box A422 Sydney South NSW 1235
3644

Level 7, 99 York Street Sydney
9279 3655

email: RODGERAUSTIN@bigpond.com
617 031

Tel: (61 2) 9279

Fax: (61 2)

Mobile: 0408

15 July 2002

COPY

Most Reverend Peter Stasiuk C.Ss.R.
Eparch for Ukrainian Catholics
in Australia, New Zealand & Oceania
Bishop's Chancery
35 Canning Street
NORTH MELBOURNE VIC 3051

My Lord,

Recently Reverend Father Dmytro Seniw sought my assistance with regard to his present circumstances. He provided me with copies, some in translation, of correspondence which has been exchanged between himself and Your Lordship.

In particular he provided me with a copy of your letter of 10 February 2002 in which Your Lordship informed Father Dmytro that "at a meeting of the Consultors of the Eparchy on Monday Feb 4, 2002 a decision was made to offer (him) the responsibility for the pastoral care of the Newcastle parish effective immediately" if Father Dmytro decided to accept this appointment.

Father Dmytro also provided me with a copy of Your Lordship's letter to him dated 20 February 2002 in which inter alia you said to Father Dmytro: "I now withdraw my offer for you to work in Newcastle".

From the information provided to me by Father Dmytro and from the content of your letter, I understand that a situation of conflict or dispute or controversy has arisen between Father Dmytro and Your Lordship.

In my conversation with Father Dmytro I said I would be willing to write on his behalf to Your Lordship with a view to seeking an equitable solution to this controversy. It is for this reason that I write this letter to Your Lordship.

I explained to Father Dmytro that in seeking a resolution to such a dispute it is necessary to act in accordance with the teaching and law of the Church.

In particular, I referred Father Dmytro firstly to the principle enunciated in 'CCEO canon 1103 §1 that all Christ's faithful and "especially bishops" have the duty "to strive earnestly to

avoid lawsuits" and "to resolve them peacefully as soon as possible" and, secondly, to the exhortation of the Church, as expressed in CCEO canon 998 §1, that equitable solutions ought to be found as a means of resolving disputes thus avoiding a judicial process.

It is my understanding that in the present situation there are two major or fundamental issues to be addressed.

The first issue concerns Father Dmytro's refusal to accept an appointment to a position in the Chancery of the Eparchy in Melbourne because he was not told, as Your Lordship's letter of 20 February 2002 indicates, what duties would be assigned to him until after he arrived in Melbourne. The second issue concerns Father Dmytro's support since the end of September 2000.

Appointment to an office, ministry or function

In your letter of 20 February 2002 Your Lordship made reference to Father Dmytro's previous non-acceptance of his appointment to a position in the Eparchial Curia in Melbourne. Father Dmytro explained to me that he took this action because he was not being informed, prior to going to Melbourne, as to the nature of the duties he was expected to perform in Melbourne.

I can understand Father Dmytro's concern at not being previously informed about the duties which would be assigned to him. At the same time I can readily acknowledge that, given the contentious atmosphere which characterised relationships at the time, such prior consultation or dialogue, which is a principle of governance within the Church, may not have been possible or at least constructive.

I explained to Father Dmytro that CCEO canon 371 refers to both a right and a duty of a cleric. Whilst CCEO canon 371 §1 refers to the right of cleric to obtain from his Eparch "an office, ministry or function to be exercised in the service of the Church", CCEO canon 371 §2 refers to his obligation to accept and carry out such office, ministry or function as is committed to him.

In Your Lordship's letter to Father Dmytro of 10 February 2002 you indicated that a decision had been made for Father Dmytro to take "responsibility for the pastoral care of the Newcastle parish", which I have presumed to mean that Father Dmytro was being appointed to the ecclesiastical office of parish priest.

I realise that in your letter of 20 February 2002 Your Lordship indicated to Father Dmytro that this appointment was no longer an option. However, Your Lordship did graciously say that "this offer can be reviewed and perhaps a solution found".

Father Dmytro has indicated to me that he is willing to accept that appointment and carry out the duties of the office of parish priest in accordance with the norms of law.

My Lord, I would ask that you now reconsider this appointment and would propose that, as a means of bringing to an end the present controversy, you appoint Father Dmytro to the office of parish priest of Newcastle.

Father Dmytro's support

The second issue concerns the fact that Father Dmytro has not received the support to which he has a right since the end of September 2000.

I note in Your Lordship's letter of 20 February 2002 that you have received advice that according to the civil law in Australia Father Dmytro must "report for work and perform services before (he) can demand payment".

With respect Your Lordship, I believe that you may have been incorrectly advised. If the advice given is correct then that would mean a priest is an employee of the Church.

The civil law in Australia does not regard any priest as an employee of the Church. The principles upon which this position is based are to be found in cases before the English Courts [cf. MacFarlane and Fisher Churches, Clergy and the Law (1996)139-141]. From three cases: Rogers v Booth [1937] 2 All ER 751; President of the Methodist Conference v Parfitt [1984] 1 QB 368] and Davies v Presbyterian Church of Wales [1986] 1 WLR 232] the precedent has been established that ordination does not bring about a contract, let alone a contract of employment, between a priest and the Church. The basic relationship of a priest to the Church is, according to the civil courts, non-contractual and the fact that a priest may receive remuneration and a residence does not alter that non-contractual relationship. Moreover in Australia, priests are not covered by Workers Compensation because they are not "employees", and they are not "employees" for the purposes of income tax legislation.

Clergy support is not a matter of the civil law but of church law and hence Father Dmytro's situation must be governed by the norms of the Church's legislation.

Among the rights of clerics [cf. CCEO canons 367-393] there are two rights, enshrined in CCEO canon 390, which are of relevance to the present matter. The first is Father Dmytro's "right to a suitable sustenance" and the second is his right "to receive a just remuneration for carrying out the office or function committed to (him)".

It is evident from the Church's legislation in CCEO canon 390 that a cleric's right to support [cf. CCEO canon 1021 §1] is not dependent upon him actually exercising a specific office, ministry or function.

CCEO canon 390 clearly indicates that a cleric has a right to a suitable sustenance even if he is not actually carrying out the duties attached to an ecclesiastical office, ministry or function to which he has been designated by the competent ecclesiastical authority.

Therefore, even if Father Dmytro is not carrying out the duties of an office or function, his right to a suitable sustenance is not thereby either suspended or abolished.

Hence Father Dmytro has always possessed the right to such sustenance. To the extent that his right has been denied by his not receiving a suitable sustenance to that extent he is entitled to receive restitution.

Therefore I would propose to Your Lordship that as part of an equitable solution to the present difficulties Father Dmytro ought receive now what is his due by virtue of his right to receive a suitable sustenance. In other words, Father Dmytro should receive now the

sustenance to which he has a right and which he has not received since the end of September 2000.

Perhaps the payment of this sustenance may enable Father Dmytro to acquire a new motor vehicle, a matter which, as he informed me, he raised with Your Lordship with regard to the proposed appointment to the parish of Newcastle.

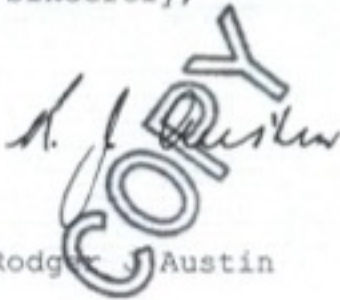
I note that there are other matters in regard to Father Dmytro to which you refer in your letter. It is to be hoped that these issues will to a great extent resolve themselves once a resolution of the major controversy is achieved.

My Lord, I would ask that both you and Father Dmytro accept his appointment as parish priest of Newcastle and the restitution of the sustenance, owing to him since the end of September 2000, as constituting the equitable resolution to the controversy, which has been so detrimental to the relationship that the Church expects to exist between a bishop and his priests.

If this can be done then the unhappy events of recent times can be left behind and a new step taken on life's journey.

With sentiments of esteem and respect.

Yours sincerely,

A handwritten signature in cursive script, appearing to read "R. J. Austin". The signature is written in dark ink and is positioned above the typed name.

(Dr) Rodger J Austin

cc. Father Dmytro Seniw

Bishop's Chancery
35 Canning Street
North Melbourne Victoria 3051
Tel: (03) 9320 2560
Fax: (03) 9320 2544
e-mail: ukreparc@ozemail.com.au

23 July 2002

Dr Rodger Austin
PO Box A422
Sydney South NSW

Dear Rodger,

Thank you for your letter of 15 July 2002 regarding Fr Dmytro Seniw. The next meeting of the consultors of the Eparchy will be held towards the end of August. We will then reconsider Fr Dmytro's position.

You may mention to Father that I would dearly love to talk to him so that we could work out any problems between us. During the past year I have written to him three times to come to Melbourne to discuss issues, but this has been to no avail.

Even when I was last in Sydney I specifically made an effort to speak to him. Unfortunately, Father would not open the door for me nor would he speak with me. He wanted a written invitation in order that such a meeting be held.

Please keep us in your prayers.

Yours sincerely in Christ

Peter Stasiuk C.Ss.R.
Eparch for Ukrainian Catholics
in Australia, New Zealand and Oceania

Rogers J Austin JCD STL
Church Lawyer

PO Box A422 Sydney South NSW 1235
3644
Level 7, 99 York Street Sydney
9279 3655
email: RODGERAUSTIN@bigpond.com
617 031

Tel: (61 2) 9279

Fax: :(61 2)

Mobile: 0408

2 August

2002

Most Reverend Peter Stasiuk C.Ss.R.
Eparch for Ukrainian Catholics
in Australia, New Zealand and Oceania
Bishop's Chancery
35 Canning Street
NORTH MELBOURNE VIC 3051

My Lord,

I thank you for your letter of 23 July 2002 with regard to the position of Father Dmytro Seniw. I am pleased to hear that Your Lordship will present Father Dmytro's position for reconsideration at the next meeting of the consultors of the Eparchy which is scheduled towards the end of this month.

I trust that after discussion with the consultors Your Lordship will be in a position to appoint Father Dmytro to the ecclesiastical office of parish priest of Newcastle as part of the process to bring the present controversy to a resolution.

I shall be absent from Sydney until the end of the month so I will not have the opportunity to meet up with Father Dmytro before then. However, when I meet with him I will discuss the fact that Your Lordship would like to talk with him for the purpose of working out any problems between you. I would be happy to assist in such a meeting if Your Lordship and Father Dmytro were both in agreement and if you both thought my presence was appropriate.

If Your Lordship considers it appropriate, I would appreciate being informed of the decision arising from the reconsideration of Father Dmytro's position.

With sentiments of esteem and respect.

Yours sincerely

(Dr) Rodger J Austin

*

Bishop's Chancery
35 Canning Street
North Melbourne Victoria 3051
Tel: (03) 9320 2560
Fax: (03) 9320 2544
e-mail: ukreparc@ozemail.com.au

19 August 2002

Rev Rodger J Austin JCD STL
Church Lawyer
POBoxA422
SYDNEY SOUTH NSW 1235

Dear Father Austin,

Following my acknowledgement of your letter of 15 July concerning Father Dmytro Semw, I have had the opportunity to consider the letter with my eparchial consultants and to reflect on their advice.

I was a little surprised to be informed that "a situation of conflict or dispute or controversy" has arisen between Father Dmytro and me, as though we are in every respect two equals. I believe it would be more accurate to state that Father Dmytro feels that a situation of conflict or dispute or controversy has arisen between himself and me, because he cannot accept much of the pastoral governance by me, his lawfully constituted eparchial bishop. Because of the hieranhal nature of our Church, the relationship between us can never be one of equality in every respect.

I presume you know that Father Dmytro submitted this matter to His Beatitude Cardinal Ignace Moussa Daoud, Prefect of the Congregation for Eastern Churches, in March 2001. At a synod in Ukraine in late 2001, an official of the Congregation for Eastern Churches advised me of this, and that Father Dmytro had been advised to listen to me, his bishop.

CCEO can. 1103 §1 urges all the faithful, including bishops, to avoid lawsuits. Are you implying that Father Dmytro is considering a lawsuit against his bishop? And what does the reference- to CCEO can. 998 §1 mean? I would have thought that it refers to a non judicial procedure.

I turn to the first fundamental issue concerning Father Dmytro. Father Dmytro refused to accept an appointment to the eparchial chancery, because he was not told what duties would be assigned to him. This eparchy, in terms of Catholic population, parishes, resources and personnel, is the smallest of the thirty-two Catholic sees in Australia, except for the Diocese of Broome. I am surprised to learn that one of our priests would not have some idea of the responsibilities and duties he would assume in our small chancery, especially as he is a former administrator of our cathedral church. Our chancery is not a large bureaucracy divided into many departments, headed by various priests, as in the large dioceses in Australia. We are a few people working together coUaboratively. It is simply out of the question for us, ai this stage of our development, to be into job descriptions and areas of responsibility.

As regards appointment of Father Dmytro to the Parish of Newcastle, my consultants have now advised me not to make such an appointment. My understanding of CCEO can. 284-286 leads me to believe that ultimately I have the right and responsibility to appoint to Newcastle whichever priest I consider most suitable. After considering carefully the advice given to me, I now believe that I should not appoint Father Dmytro to Newcastle at this point in time.

I now consider Father Dmytro's "support". I understand that a priest is not an employee of the Church. Incidentally, this fact is not based on civil law in Australia. A priest is not an employee of the Church in any country throughout the world.

My reading of CCEO can. 390 indicates that there is only one right dealt with in that canon, namely the right to congruam sustentationem. Because of this right to congruam sustentationem, clerics are to receive iustam remunerationem for carrying out an office or function committed to them, unless they are otherwise provided for. My broad general statement of

"report for work and perform services" was in the context of remuneratio, not sustentatio.

Father Dmytro is receiving sustenance and always has received such. The question of restitution does not arise. I note that the canon speaks of remuneration, rather than of a salary or wages or a stipend. I believe the canon was written in that way because the remuneration is not payment for work done, but provision of expenses that are likely to be incurred in the course of pastoral duties, so that the cleric concerned can give himself completely to the assignments he has received from his bishop. Naturally, remuneration will vary from person to person, and from place to place. It is only part of sustentatio.

Father Dmytro has a history of conflict situations, not only with me, but with my predecessor, with other priests, and with laypersons. I would like to suggest - without prejudice - that Father Dmytro consider using the assessment services offered by Encompass Australasia. Such a program may help to address the fundamental problem. A situation may then be created for addressing questions of pastoral appointments and remuneration.

Yours sincerely in Christ

Peter Stasiuk
Eparch for Ukrainian Catholics
Australia, New Zealand and Oceania.

Lidcombe, Tuesday, September 24, 2002

Dear Father Austin!

I have received the letter of Bishop Stasiuk that you sent me. Thank you. I am sending the ideas what I think would be appropriate to write to Bishop Stasiuk. All his accusations, for a moment, I would not answer as his style is to distance, as far as he can from real issues. All the writing regarding Bishop Stasiuk I put in different font. I hope will be easier to distinguish about what I want to write to Bishop Stasiuk.

First at all the letter from 23 July 2002, where he stated: "I would dearly love to talk to him" I would give him the three instances that I was speaking with Bishop Stasiuk:

The 13.4.1996, Bishop Stasiuk asked me to speak with him, and I did speak with Bishop.

The 14.12.1996, Bishop Stasiuk asked me to speak with him, and I did speak with Bishop.

The 16.12.2000, Bishop Stasiuk asked me to speak with him, and I did speak with Bishop, more than one hour.

Bishop Stasiuk in his letter dated 27.08.2001 to me (Fr. Dmytro Seniw) he wrote: "Please take under consideration, that what was said before, is not valid anymore".

In the context of his statement I am persuaded that I can communicate with Bishop Stasiuk only by letter. I am also convinced that every appointment requires from a priest to think in prayers and only then give the answers.

Regarding the fundamental issue:

In your letter of 19 August 2002 you stated "I turn to the first fundamental issue... Your Lordship, I utterly disagree with you that this is "the first fundamental issue". The first fundamental issue is your letter dated 2.3.1995, in which you deprived me of an Administrator of Melbourne Parish, without stating, not only what offense, but not even what wrong I did and against what Canon law I committed an offense and under what canon law you deprived me and banished to Sydney Parish as a Curator.

CEC, Canon Law 978 states: "Deprivation of office can be inflicted only as a penalty for an offense."

Regarding the "sustenance". Rev. Fr. Austin. I cannot imagine what is 'sustenance' for Bishop Stasiuk is it only roof on my head?!

In the same letter you stated: "Father Dmytro is receiving sustenance and always has received".

You deprived me of sustenance by letter dated 15.9.2000, and you did not state any offense.

With the letter dated 1.8.2001, you deprived me even for the most basic elements, what is food, again, you did not state any offence.

All this constitutes lack, not only of formality, but also of great moral and material injustice.

Regarding Newcastle:

I am willing to go to Newcastle, as in my letter 14.2.2002, unfortunately you (Bishop Stasiuk) changed your mind as soon as I asked for money not even the full sum that other priests received in the same time in Sydney, it is from your letters of: 15.9.2000 and 1.8.2001. As soon as you heard word: "give me money" it wasn't necessary for you to consult yours consultors but with letter 20.2.2002 you withdrew your offer and only 15 July 2002 you had "opportunity to consider the letter with your eparchial consultors".

As you see, Rev. Father Austin, Bishop Stasiuk mentions "the letter", not "letters", it seems to me that he did not mention to his consultors his own decision in his letter of 20.2.2002.

There is a lady that intends to translate all the correspondence of Bishop Stasiuk and myself. I hope that she will start next week. As soon I would have the letters mentioned in this letter, I will send to you.

I am sending this letter via e-mail, and I hope to be able to communicate with you by telephone.

Yours Sincerely

Fr Dmytro Seniw

Rogers J Austin JCD STL
Church Lawyer

PO Box A422 Sydney South NSW 1235
3644
Level 7, 99 York Street Sydney
9279 3655
email: RODGERAUSTIN@bigpond.com
617 031

Tel: (61 2) 9279

Fax: (61 2)

Mobile: 0408

23 December 2002

COPY

Most Reverend Peter Stasiuk C.Ss.R.
Eparchy for Ukrainian Catholics
in Australia, New Zealand and Oceania
Bishop's Chancery
35 Canning Street
NORTH MELBOURNE VIC 3051

My Lord,

I acknowledge receipt of your letter of 19 August 2002 in which you responded formally to my letter of 15 July 2002, having already acknowledged receipt of my letter in a letter dated 23 July 2002.

There are a number of issues raised in your letter to which a response is required.

Firstly, you state that you were "a little surprised to be informed that "a situation of conflict or dispute or controversy" has arisen between Father Dmytro and (yourself), as though (you) are in every respect two equals". You continue by saying that "because of the hierarchical nature of our Church, the relationship between us can never be one of equality in every respect".

CCEO canon 11, drawing on the teaching of the Dogmatic Constitution of the Church Lumen gentium of Vatican II, states that there exists among all the Christian faithful "true equality with regard to dignity and the activity whereby all cooperate in the building up of the Body of Christ in accord with each one's own condition and function".

The fact that a bishop holds the ecclesiastical office of eparchial bishop does not create an unequal relationship between the bishop and a priest of the Eparchy.

The Magisterium through its Directorium de Pastoral! Ministerio Episcoporum explicitly teaches that "toward his priests the bishop shows himself a teacher, a father, a friend and a brother - rather than as one who presides over them and acts as judge - being ready with kindness, understanding, pardon and help" [n.107]. This principle has application within the Universal Church.

The fact that priests "are bound by a special obligation to show reverence and obedience" to their eparchial bishop, as stated in CCEO canon 370, does not create an unequal relationship. If such were the case then it would be difficult to reconcile such a situation with the teaching of the Church that its hierarchical authority is service [Lumen gentium 13, cf. Sacri canones].

Secondly, you state that rather than a conflict between two equals the present circumstances would be more accurately described in terms of Father Dmytro not accepting much of your pastoral governance.

The Church explicitly recognises in its legislation [CCEO canon 997] that those in authority can make a decision or decisions which do in fact harm or injure the person or persons affected by such decision (s) . It is evident that the Church also recognises that every member of Christ's faithful has the right to claim that he or she has been harmed or injured by a decision of a person in authority and has the right to seek redress against the decision which allegedly has caused harm.

Thirdly, in reference to the fact that Father Dmytro "submitted this matter" to the Apostolic See in 2001 you state that "an official of the Congregation for Eastern Churches advised (you) of this, and that Father Dmytro had been advised to listen to (you), his bishop." Notwithstanding any information you may have received from an official of the said Congregation, Father Dmytro has never received either an acknowledgement of or a response to his letter to the Congregation for Eastern Churches.

Fourthly, you ask if my letter of 9 July 2002 implied that Father Dmytro "is considering a lawsuit against his bishop?" There was no such implication in my letter.

As stated in my letter the reference to CCEO canons 1103 §1 and 998 §1 was by way of a statement of principle regarding the Church's position in situations where people believe their rights have been harmed or they have been injured by a decision of a person in authority.

Fifthly, in response to Father Dmytro's non acceptance of his appointment to the Chancery Office because he was not informed of his duties prior to going to Melbourne, you state that you are "surprised that one of (your) priests would not have some idea of the responsibilities and duties he would assume in (your) small chancery office, especially as (Father Dmytro) is a former administrator of (the) cathedral Church".

You also state "it is simply out of the question for us, at this stage of our development, to be into job descriptions and areas of responsibility".

In the letter of appointment dated 30 August 2000 you wrote to Father Dmytro: "More detailed information will be given as soon as you come to Melbourne". It is reasonable to presume that this detailed information was discussed during the meeting of the Eparchial Consultors on 24 August 2000 during which it was unanimously decided to transfer Father Dmytro to Melbourne.

Father Dmytro's request for a statement of his duties was neither unreasonable nor in conflict with any norms of canon law. Seeing that you had not previously discussed the proposal with Father Dmytro prior to the decision, and given his previous experiences in regard to the cessation of his appointment as Administrator of the Cathedral parish, Father Dmytro was entirely justified in seeking some statement as to his proposed duties.

If on 30 August 2000 you could refer to "more detailed information" being given on 1 October 2000, it is very difficult to understand why Father Dmytro could not have been given some outline of his duties when he so requested.

On the other hand, if Father Dmytro had been advised of his rights in canon law at that time he would have been able to avail himself of the procedures established by the Church.

Sixthly, I note that Father Dmytro will not be appointed to Newcastle at this time.

Seventhly, you refer to Father Dmytro's "support". You state that your "reading of CCEO can. 390 indicates that there is only one right dealt with in that canon, namely the right to congruam sustentationem".

The latin text of CCEO canon 390 §1 - clerici ius habent ad congruam sustentationem et ideo pro implendo eis commisso officio vel munere iustam remunerationem identifies two rights. The first and fundamental right is the ius ad congruam sustentationem. This right to a suitable sustenance exists irrespective of whether or not a cleric has an officium or a munus entrusted to him.

When an officium or munus is entrusted to a cleric he acquires the second right to which CCEO canon 390 §1 refers - ius ad iustam remunerationem - and that is the right to a just remuneration for carrying out that office or function.

If a cleric has an officium or munus entrusted to him then his right to congruam sustentationem is provided for by receiving the just remuneration for carrying out the particular office or function.

If a cleric does not have an officium or munus entrusted to him then his right to congruam sustentationem must be provided for from some other source.

Since Father Dmytro does not have either an officium or munus he does not have the ius ad iustam remunerationem for carrying out an office or function. Consequently Father Dmytro's ius ad congruam sustentationem must be met in some other way and the responsibility for this rests, as CCEO canon 1021 §1 states, with the Eparchy.

Whilst board has been provided for him, Father Dmytro has not been in receipt of any funds for his personal needs. In other words, Father Dmytro's ius ad congruam sustentationem has not been respected. Since it is a strict right [ius] which is in question, it is a matter of strict justice that it be addressed and resolved.

Furthermore, the Sisters have not received any funds from the parish priest for the provision of Father Dmytro's meals since 1 September 2001. Justice requires that this matter too must be addressed.

Eightly, you state "Father Dmytro has a history of conflict situations, not only with (you), but with (your) predecessor, with other priests, and with lay persons". Hence you "suggest - without prejudice - that Father Dmytro consider using the assessment services offered by Encompass Australasia. Such a program may help to address the fundamental problem."

Since the matters about which I wrote to you on behalf of Father Dmytro related to his right to obtain from his Eparch "an office, ministry or function to be exercised in the service of the Church" [CCEO canon 371 §1] and his right to suitable sustentation [CCEO canon 390 §1] , reference to his interpersonal relationships with other persons is both irrelevant and unwarranted.

It is implied in your letter that Father Dmytro is to be regarded as the sole cause of the disputed issues. However, the Church acknowledges that persons in authority can and do contribute to disputes, otherwise the provisions of CCEO canons 996-1006 for having recourse against administrative decrees would be meaningless.

The issue of Father Dmytro's right to a suitable sustenance is not a matter of personalities but one that concerns law and fact. The law as stated in CCEO canon 390 §1 is clear: Father Dmytro has a ius ad congruam sustentationem. The fact that Father Dmytro's right has been denied is also evident since he

has not received any funds for his personal needs since September 2000.

Since the law and the facts demonstrate that Father Dmytro's right has been denied, then justice requires that his right be vindicated. Since every eparchial bishop has the obligation imposed by CCEO canon 192 §4 "to protect (his presbyters) rights", and since the Eparchy according to CCEO canon 1021 §1 has the responsibility of ensuring Father Dmytro's right to suitable sustenance is met, the resolution of this matter rests in your hands by virtue of the proper, ordinary and immediate power of governance you possess as eparchial bishop.

In my letter to you of 15 July 2002 I asked that you consider appointing Father Dmytro to Newcastle. The reason for this request was that on 10 February 2002 you wrote to Father Dmytro informing him that "at a meeting of the consultors of the Eparchy on Monday Feb 4, 2002 a decision was made to offer (Father Dmytro) responsibility for the pastoral care of the Newcastle parish".

In your letter of 19 August 2002 you state that in exercising your right, as stated in CCEO canon 284 §1, and your duty, as stated in CCEO canon 285 §3, "to appoint to Newcastle whichever priest (you) consider most suitable" you have decided not to appoint Father Dmytro "to Newcastle at this time".

You also state that your "consultors have now advised (you) not to make such an appointment". It seems that Father Dmytro was considered suitable for appointment as pastor of Newcastle on 10 February 2002 but is not considered suitable in August 2002.

Notwithstanding your decision with regard to the parish of Newcastle, Father Dmytro has, according to CCEO canon 371 §1, the right to right to obtain from his Eparch "an office, ministry or function to be exercised in the service of the Church".

Since CCEO canon 284 §1 states that "the right of naming pastors belongs solely to the eparchial bishop, who freely names them", the resolution of the matter of Father Dmytro not having an office, ministry or function to be exercised in the service of the Church rests entirely in your hands.

Yours sincerely,

COPY

Peter Stasiuk
Eparch for Ukrainian Catholics in
Australia, New Zealand and Oceania

Rogers J Austin JCD STL
Church Lawyer

PO Box A422 Sydney South NSW 1235
3644
Level 7, 99 York Street Sydney
9279 3655
email: RODGERAUSTIN@bigpond.com
617 031

Tel: (61 2) 9279

Fax: :(61 2)

Mobile: 0408

17 January 2003

Rev Dmytro Seniw
PO Box 154
LIDCOMBE NSW 2141

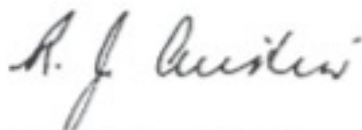
Dear Father Dmytro,
I enclose a copy of the letter of the Eparch in response to my letter to him of 23 December 2002.

It would seem that he has no intention whatsoever of addressing the separate issues raised in my letter. He does not acknowledge that the issue of your right to sustentation is quite independent of the right to be appointed to an ecclesiastical office or function.

The Eparch is obviously using the Encompass programme as a means to avoid addressing the canonical issues. According to the Apostolic See no one can be forced against his consent to undertake a program such as that conducted by Encompass Australasia.

I shall be absent from Sydney for the period January 20 -25. We can talk further after that time.

Yours sincerely,

(Dr) Rodger J Austin.

Rogers J Austin JCD STL
Church Lawyer

PO Box A422 Sydney South NSW 1235
3644
Level 7, 99 York Street Sydney
9279 3655
email: RODGERAUSTIN@bigpond.com
617 031

Tel: (61 2) 9279

Fax: :(61 2)

Mobile: 0408

4 April 2003

Most Reverend Peter Stasiuk C.Ss.R.
Eparch for Ukrainian Catholics
in Australia, New Zealand and Oceania
Bishop's Chancery
35 Canning Street
NORTH MELBOURNE VIC 3051

My Lord,

I acknowledge receipt of your letter of 9 January 2003 in which you responded to my letter of 23 December 2002, stating that you reconfirmed your advice given to me in your letter of August 2002.

In your letter of 19 August 2002 you suggested "without prejudice" that Father Dmytro undergo assessment by Encompass Australasia and if he did "a situation may then be created for addressing questions of pastoral appointments and remuneration".

In your letter of 9 January 2003 you "suggest again -without prejudice - that Father Dmytro consider using the psychological assessment services of Encompass Australasia". You go on to say "the question of pastoral appointments could then be addressed in the light of the Encompass assessment".

The phrase "without prejudice" means that a statement is made without an intention to affect the legal rights of a person. However, your letter does affect the right of Father Dmytro enshrined in CCEO canon 371 §1 which states that "clerics, having fulfilled the requirements of law, have the right to obtain from their eparchial bishop an office, ministry or function to be exercised in the service to the Church".

Your letter makes it very clear that you will only give consideration to offering Father Dmytro a pastoral appointment after he has undergone an assessment and received a report from Encompass Australasia.

In other words, your letter makes it clear that it is an essential requirement for Father Dmytro to undergo assessment by Encompass in order for you to consider giving him a pastoral appointment.

Consequently, if Father Dmytro does not undergo such assessment and receive a report he will not be considered for appointment to a pastoral function, ministry or office.

In effect you are forcing Father Dmytro to undergo psychological assessment by Encompass if he wants to exercise his priestly ministry in some office, ministry or function. The Apostolic See is opposed to a cleric being forced to undertake psychological assessment against his will.

Since you are requiring Father Dmytro to undergo assessment as a prerequisite for consideration for a pastoral appointment, it must be concluded that you regard Father Dmytro to be unsuitable to be appointed "to an office, ministry or function".

In your letter of 19 August 2002 to me you stated "Father Dmytro has a history of conflict situations, not only with (you) but with (your) predecessor, with other priests and with lay persons". Even if this statement were to be true and even if as implied in your letter of 19 August 2002 the fault for any conflict lies solely with Father Dmytro, it cannot be concluded that for this reason Father Dmytro is unsuitable for a pastoral appointment.

If such a conclusion is to be drawn then it means that Father Dmytro was not suitable for a pastoral appointment when it was decided on 4 February 2002 to entrust him with the pastoral care of the Newcastle parish.

I do not see how that could be the case because if this issue was such a problem surely it would have been known to you and the consultors.

I find it difficult to understand that on 4 February 2002 Father Dmytro can be considered suitable to undertake the pastoral care of a parish, but on 19 August 2002 considered to be unsuitable until psychologically assessed.

This change seemingly was based on the fact that in response to your request, on 4 February 2002 to pray about your proposal that he go to Newcastle and let you know his decision the following morning, Father Dmytro indicated that he was willing to go but he wanted the question of his remuneration addressed first.

I do not think that the Church considers a cleric who seeks to have his rights respected and justice addressed is to be regarded as unsuitable for ministry.

Since you will be meeting with the consultors of the Eparchy on 2 July 2003 for the purpose of discussing pastoral appointments for the priests, I earnestly request you to find an equitable resolution to the matter of Father Dmytro's remuneration and a parochial appointment that will enable him to use his talents for the service of God's people.

In 2002 you recognised Father Dmytro's "useful ministry for the well being of (the) Eparchy", I would ask that you and your consultors on 2 July 2003 provide him with the opportunity to again make his priestly ministry useful for the well being of the Eparchy.

Whilst I am away on sabbatical leave it will be my prayer that on 2 July, the day of my return from leave, the Holy Spirit will guide you to find the resolution that will enable the past to be left behind and a new beginning to commence.

Yours sincerely,

(Dr) Rodger J Austin

cc. Father Dmytro Seniw

I/1/2007

Дорогий Брате!

Тут кінчається нічим всі переписування із 'нешасним владикою'. Слова 'нешасний владика' позичив від св. Марії Меккіллоп супроти її переслідувача єпископа Лоранс Бонавенура Шіл. Треба зауважити що владика Стасюк шукав усі можливості щоб мене вигнати дорогою о. Мітрата Івана Шевців. Видуманий притекст, щоб не вживати наше слово ... що я не був на данім засіданні, дивись мій відкритий лист, з дня 22 березня 1995, дав почин вигнання мене з Мельборну на сотрудника в Сідней, а згодом заборону душпастирювати і позбавленням найелементарніших засобів життя: харчування і вбрання, що кличе до неба о пімсту. (Дивись у Катихизм - 'гріхи' ... що кличуть до неба о помсту).

У листах є часті різні закиди і очорнювання, та коли думав закинути вудку з хробаком то вживав хитрости, та це йому не вдалося. Навіть у листі з дня 22 серпня 2002 владика твердить: I know that you are personally a good person'. Тому добре є порівняти собі різні енітети, щоб переконатися, що він прийняв за свою теорію Ніколо Макіавеллі виложену в творі Принц - «мета виправдовує засоби».

Виглядало, що імперія комунізму ніколи не провалиться, однак вона сама себе звоювала. Св. п. Блаженніший Сліпий і тисячі таких самих (вживаю І. Франка), не думали знищити імперію Сов'єтського Союзу, але домагалися правди і справедливости для своєї Церкви і свого Українського Народу.

Сьогодні вже бачимо сумні наслідки владика Стасюка і його прибічників: Церкви наші порожніють, а добра і побожна молодь пішла до римокатоликів або до православих, а пару навіть стали православними священиками. Коли не стане зміни, майна церковні будуть продані а велика частинна грошей піде 'чортові в зуби'!

Розділ 8: Невтрата покликання – друкарство

2007 – 40 ліття мого священства

Я святкував 40 ліття мого висвячення з родиною та Сестрами Василіянками. Як згадано, родина побільшується: в сестри й братів вже внуки... Все брат Петро був присутний на всіх святкуваннях. Але його здоров'я почалося слабшати і вже на моїх 40 ліття Священства, брат Петро не був присутний.

Останній раз ми з Петром святкували родине свято було в 1998. Мій найстарший брат Петро і братова, Катерина, святкують 50 ліття шлюбного життя з родинами – Сенів, Бурлак, сватами – Макогонами і близькими. Це останнє святкування, яке Петро організував. Після Св. Літургії, ми всі заспівали їм «многія літа» в залі біля Катедри Св. Верховних Петра і Павла в Мельборні.

Але мій найстарший брат Петро виконував свій обов'язок і дотримався слів батька, Михайла:

«Петре, дглядай родину».

Петро передав цей обов'язок своїм дітям. Наталка і Стефан в різні способи мені допомагали і підтримали мене. Спиціально, коли моє життя змінилося, як священник. Я не втрачую своє покликання.

Я починаю більше братися до комп'ютера та друкувати і почав само опублікування. Подаю різні мої публікації в табличній формі:

Мої Публікації

* Само опублікування -

Рік	Друкарня	Назва		Місце
1972	*	booklets -various sacraments for parishioners	weddings, burials, christenings, confirmation	Канберра, Перт, Аделаїда
1987	*	Хрещення і Миропомазання	Baptism and confirmation	Канберра, Перт, Аделаїда
1987	*	Бог є Любов	God is love	Канберра
1989	*	Парафіяльні Вісник 1972-1984	Parafijalnyj Visnyk Canberra-Queanbeyan Pochatok 1972-1984	Canberra
1989	*	Парафіяльні Вісник 1984-1989	Parafijalnyj Visnyk Canberra-Queanbeyan Pochatok 1984-1989	Canberra
1991	Патріархат журнал	Думки до сучасних проблем УКЦеркви	Thoughts about the contemporary problems of the UCChurch	Online
1998	*	Соборчики Духовенства Української Католицької Церкви в Австралії 1970-95	Protokoly narad i soborchykyv sviashchenykyv uktserkvy v Avstralii	Sydney
2002	Свічало	Читання Святого Євангелія день за днем	Daily Gospel Readings	https://bigl.ua/p66612459-chitannya-svyatogo-yevangeliya
2003	*	Панахиди	Panahyda - blessing of graves	

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

2005	*	Шевців- Власна Церковна Преса в Австралії Видрукування Д. Сенів	Own Church Press in Australia Author Shewchiw Publishing D. Seniw	Sydney
2008	*	Правдивий Архипастир церкви Преосвященний Кир Іван Прашко	Pravdyvyї arkhypastyr tserkvy Preosviashchennyї kyr Ivan Prashko - The True Pastor of The Ukrainian Catholic Church in Australia Bishop	https://diasporiana.org.ua/religiya/pravdyvyj-arhypastyr-czerkvy-preosvyashhennyj-kyr-ivan-prashko/
2013	Свічало	Свята Марія МекКіллоп	Saint Mary McKillop	Львів

*Дня 16.12.2000 був останій раз, що я говорив з єпископом Петром Стасюком.
Але моє присвячення до Бога і Церкви залишається.*

Відзначення 50 років мого Посвячення

В 2017 я відзначаю 50 років відколи Кир Іван Прашко мене висвятив на першого Висвяченого Українського Католицького Священика в Австралії. Я з сестрами Василянками, близькими і моєю родиною святкували це величаве свято.

2017 – Разом з родиною, сестрами Василянками і близькими святкуємо 50 ліття мого священства.
На прийнятті в Мельборні, брат Павло оповідає своїй пригадки нашого життя...

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

На цьому Святі були також Андрій Матишак з дружиною Славкою. Андрій мені багато допомагав у комп'ютерських справах. Також Богдан Воевідка, який з іншими помагов організувати 1000 ліття Хрещення України в Канберрі в 1988.

Сестри Василянки написали писанку з нагоди 50 ліття Священства

Розділ 9 - Листи до Риму

2002 - 2007 – 35 і 40 ліття мого священства

В 2002, я святкую 35 ліття свого священства з Кир Др. Іваном Прашком на єрийській Св. Літургії:

2002 - 35 ліття Священства – Єрийська Св. Літургія

Як згадано, я святкував 40 ліття мого висвячення з родиною та Сестрами Василіянками. Але кориспундінція та листування з Римом та Конграгацією продовжується про позбавення мене єпископом Стасюком. Мимо того, я продовжую свою душпастирську працю. Я вживаю свій талант та комп'юторське уміння - продовжую друкувати і поширення Божого слова (подивіться на Розділ 8). Рік 2007 також минає:

минає 12 років від коли єпископ Стасюк мене позбавив

Пишу до ВПреосвященного Владики Леонарда Вандрого, дня 26.10.2007:

Всесв. о. Д. Сенів
Mitar - Archiprotopresbyter

Rt. Rev. Dmytro Seniw
Mitre Archprotopresbyter

P.O. Box 154
Lidcombe, NSW, 1825. Australia.
E-Mail: dmytro@optusnet.com.au

Сідней, 26.10.2007

Слава Ісусу Христу!

До
ВПреосв. Леонардо Сандрі
Про-Префекта Конгрегації для Східних Церков
Via della Conciliazione, 34
00166 Roma, Italia

ВПреосвященнійший Владико!

Перш за все хочу Вам погратулювати за Ваш вибір на такий важний і великий поуст, який за собою тягне такі великі й важні обов'язки і відповідальності!

Ось вже минає 12 років, відколи владика Петро Стасюк позбавив мене поусту Адміністратора парафії святих Верховних апостолів Петра і Павла при катедрі в Мельбурн. Одинока видумана причина: "Бо ти не був на сходинах"! Справді я був на тих сходинах і сидів при головному столі! Про це є в моїм листі з дня 22 березня 1995 року.

Позбавивши мене Адміністратора, назначив мене Сотрудником Мельборнської Парафії та не надовго, бо в скорому часі вислав мене до Сідней на Сотрудника. Хочу тут пригадати, що 1994 року владика Стасюк назначив був мене парохом до Сідней, однак чомусь змінив свою думку і назначив Адміністратором в Мельбурн.

Від Святого 2000-го року, владика Стасюк заборонив мені душпастирювати і позбавив мене найелементарніших річей життя: їдженя і утримування. Рівнож зажадав, щоб я вертався до Мельборн і мав би працювати в його епархіяльній канцелярії, однак не подав ані одного разу, що я мав би робити в його епархіяльній канцелярії ні усно, ні писемно.

У послусі до свого єпископа я мав вже все спаковане. Поїхав я попрощатися із одним знани правником, представив йому справу і, на його упімнення і упімнення ще другого знаного правника, рішився я не залишати парафільний дім в Сідней, аж доки владика Стасюк не напише, що я маю робити в його канцелярії. Вони виразно бачили, що Владика хоче мене вигнати так само як вигнав о. Мітрата Івана Шевців.

Не помогли нічого ні докази з Канонів Церковного Права подані офіційним церковним правником Rogers J Austin JCD STL, бо для владика Стасюка є тільки його воля.

Ось вже 12 літ гонення і переслідування а 10 літ заборони душпастирювання, без жадного подання проти яких Церковних Канонів я переступив і після яких Церковних Канонів мене вигнав і заборонив душпастирювати!

У той час владика Стасюк вже позбувся Всесв. Мітрата о. Івана Шевців, Всесв. Мітрата о. Петра Гай, Всеч. о. Володимира Волочій а двох священиків довів до неспроможности душпастирювати.

Вашій Емінінції напевно знані переслідування владикою Петром Стасюк, Сестер Василіянок тут в Австралії. З одної сторони їм забороняє працювати із молодими дівчатами в Марійській Дружині, із старшими членами Апостольства молитви, із Вівтарними Дружинниками, ітп., а тоді усюда говорить, що Сестри Василіянки нічого не роблять.

Офіційний звіт Австралійської Єпископської Конференції виказує, що за п'ять років присутність по церквах нашої Епархії впала на 34%. До цього звіту спричинилася кожна парафія, яка збирала дані і висилала прямо до офісу Австралійської Єпископської Конференції.

Мене позбавлено душпастирювання і вигнано до хатного арешту (To house arrest)? без жадної правди і справедливости! Австралійська Єпископська Конференція визнає, що: "Justice delayed is justice denied." А вже є довгих 12 років, що і справедливість і правда є топтані владикою Петром Стасюком супроти мене.

Очікуючи від Вас відповіді, поручаюся Вашим святим молитвам у стіп св. Петра.

Відданий в Христі Господі

о. Дмитро Сенів

2008 – 2011 Листи до Риму

Від 2008 до 2011, продовжувалася кориспонденція до Риму. Ті самі відповіді: Ми отримали вашого листа ...Тоді в січні 2011 лист від Апостолського Нунція приходить:

APOSTOLIC NUNCIATURE
AUSTRALIA

PO Box 3633
Manuka ACT 2601

29 January 2011

Prot. N° 1612/11

Rev. Fr. Dmytro Seniw
PO Box 154
Lidcombe, NSW 2141

Dear Fr. Seniw,

I am writing in reference to the letter you have addressed to Cardinal Leonardo Sandri on 22 September 2010.

I have now been instructed to inform you that the Congregation for the Oriental Churches, well aware of your case, does not see it possible to comply with your requests. Of course, the duties remain for Bishop Peter Stasiuk CSsR, to provide adequate financial support for you according to what is stipulated in both canonical common laws and the particular laws of your *sui iuris* Church. I encourage you to seek an amicable solution to your difficulties in a spirit of communion with your Bishop.

With cordial best wishes, I remain

Sincerely yours in Christ,

Archbishop Giuseppe Lazzarotto
Apostolic Nuncio

Знову лист від Апостолського Нунція:

APOSTOLIC NUNCIATURE
AUSTRALIA
Prot. N° 1612/11

PO Box 3633
Manuka ACT 2603
13 May 2011

Rev. Fr. Dmytro Seniw
PO Box 154
Lidcombe, NSW 2141

Dear Fr. Seniw,

I refer to your last correspondence of 29th March 2011 which you addressed to His Eminence Cardinal Leonardo Sandri, Prefect of the Congregation for Oriental Churches.

Cardinal Sandri has instructed me to assure you that he has taken due note of what you have written and considers that the said Dicastery has done all that was possible to safeguard your rights and wishes and is convinced that your Bishop is likewise carrying out his duties in this regard.

I therefore encourage you once more to bring closure to this issue in a spirit of ecclesial *comunio* with your Bishop.

With every best and cordial wish, I remain

Sincerely yours in Christ,

Archbishop Giuseppe Lazzarotto
Apostolic Nuncio

Так церква розв'язує справи... Але Бог має свій спосіб і за той час, я душпарстирював через слово. В Розділ 8 я подав мою друкарську працю... і так я виконую і здійснюю своє покликання ...

Розділ 10: Включне Слово - Виконення Покликання

У 1992, в журналі «Патріярхат», я подав:

Думки до сучасних проблем УКЦеркви

У минуло річному грудневому числі «Патріярхату» стаття Миколи Галіва варта великої уваги, а в першу чергу його слова: «Чому ж у людей, що посвятились їти за Христом і бути пастирями людських душ, затратились християнські виміри любови, добра і справедливости, а взяли верх суто політичні калькуляції?» Ці слова тим більше торкаються нашої Церкви тепер, коли всіма способами ватиканська політика бажає підкорити собі всі Східні Церкви, видаючи нові кодекси і «в дуже делікатний спосіб» відбирає права Помісних Східніх Церков, між якими найчисленніша є Помісна Українська Католицька Церква.

Божий рік 1991-й став переломовим роком історії людства, а передовсім історії України. Людство пережило упадок страшного диявольського комуністичного режиму, побудованого на крові мільйонів і мільйонів невинних людей різного стану і покликання. Режим, як страшний гураган, нищив усе найсвятіше в людині, а навіть хотів цілком знищити розум та свободну волю та вирвати з живого серця й розуму саму духовну і безсмертну душу. Думаючи, що вдасться і духовні вартості знищити в кожній індивідуальній людині, не жалував ні старих, ні молодих, а навіть не мав милосердя над діточками чи немовлятами. Щоб знищити духовність батька чи матері, мистився над немовлятами, мучив їх, розбивав їх на ніщо. Однак, розуму і свободної волі і безсмертну душу не міг вбити, і той нарід знедолений, знищений, обцькований ставав сильним, бо на крові мучеників виростали все нові і нові борці за волю, за гідність та свободу людини. Режим міг катувати, шматувати тіло, та не міг жодним способом добитися до духовности людини, бо дух є створений на образ і подобу Всемогучого і вічного Бога. В першу міру наш нарід у своїй побожності завжди мав на увазі біблійну Матір, яка дивиться, як ворог вбиває сімох синів одного за одним, та вона не відреклася Господа Бога, бо знала, що ворог може вбити тільки тіло, яке і так скоріше чи пізніше має піти в землю, а до вічної душі ворог не має доступу.

Своїми муками і своєю святою впертістю наш нарід гідно встоявся проти всіх майже п'ятдесятилітніх гураганів.

Ніхто з провідників комунізму не дав свободу народам, це герої і мученики і процвітати у вільній, самостійній і добробутній державі Україні, а згодом, дасть Бог, знову бути одною Святою, Соборною і Апостольською Церквою у визнанні св. Петрового Престолу із Патріярхатом та Патріяршим Синодом у проводі.

о. Дмитро Сенів

6 (258) 1992

Єпископ Стасюк 1993-2021 очолював нашу церкву в Австралії. Під час його єпископства спокій не лунав, але молилося Богу, що новий Єпископ Микола Бичок і його провід принесе наші Українській Католицькій Церкві в Австралії спокій.

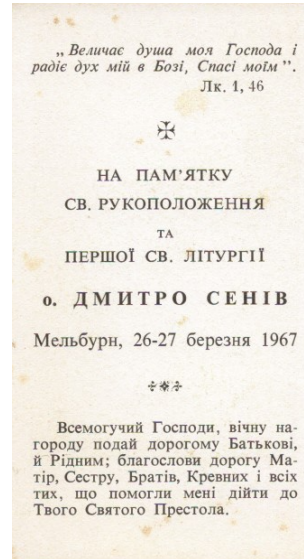
12/7/2021, Єпископ Микола Бичок почав свою кандидатуру.

Дай Боже, нам доброго Пастир'я

Дай Боже, нам доброго пастир'я... І як От. Іван Шевців в 2012 в статті - Українська Католицька Церква в Австралії, розділ II, Греко-Католицизм в Українській Діаспорі, «В Бога надія на те, що понад 20-річне відродження УГКЦеркви на Батьківщині допоможе відродженню нашої Церкви в Австралії».

Автор

Всечесніший Отець Дмитро Сенів постійно працював для Бога і українського народу.

“Величає душа моя Господа і радіє дух мій в Бозі, Спасі моїм”. Лк. 1,46
На пам'ятку Святого Рукоположення та першої Св. Літургії

о. Дмитро Сенів
Мельборн, 26-27 березня, 1967

2022 - Архипротопресвітер Отець Дмитро Сенів живе в Сіднею, Австралія.

Огляд Літератури

XVI -тий Соборчик Духовенства УКЦ в Австралії, 1986, Церква і Життя ч. 23, 8-6-1986

Вільна Думка, У 30 ліття Служіння Богові, Сідней, Австралія, ч. 15-16, 9.4.-16.4.1997

Buchko https://en.wikipedia.org/wiki/Ivan_Buchko

Internet Encyclopedia of Ukraine (1984-93) Buchko, Ivan [Canadian Institute of Ukrainian Studies](#), Canada.

<http://www.encyclopediaofukraine.com/display.asp?linkpath=pages%5CB%5CU%5CBuchkolvan.htm>

Картка Австралії

Колодний, А., 2012, Австралійська єпархія УГКЦ двох останніх десятиліть. Редакційна колегія «Історії релігії в Україні» у 10-ти т. За ред. др. А. Колодний, др. П. Павленко, др. О. Саган, др. Л. Филипович, др. П. Яроцький, Інститут Філософії імені Г. С. Сковороди, Україна

Markus, V. Pavlyshyn, M. & Troshchynsky, V. (1995), Encyclopedia of Ukrainian Diaspora - Australia - Asia – Africa, Sponsored by Shevchenko Scientific Society In USA and the Foundation Of Friends Of Encyclopedia Of Ukraine, Kiev - New York - Chicago – Melbourne, Vol. 4

Молитовний Псалтир, 2000, Монастир Монахів Студитського Уставу, Виданичий відділ Свічало, Львів, Україна

Патріархат – ГрекоКатолицьке Аналітичне Видання – Відкритий лист 1996
<http://www.patriyarkhat.org.ua/statti-zhurnalu/vidkrytyj-lyst-do-vladyky-petra-stasyuka/>

Патріархат – ГрекоКатолицьке Аналітичне Видання – Сенів, Д 1992- Думки до сучасних проблем УКЦеркви <http://www.patriyarkhat.org.ua/statti-zhurnalu/dumky-do-suchasnyh-problem-uktserkvy/>

Перший Український Священик в Австралії,
<https://www.youtube.com/watch?v=si0d00uH1qI>, uploaded 21/12/2022.

Прашко, Єпископ Іван, 1998, Українська Церква в Австралії, Українці в Австралії, том 2, Союз Українських Організацій Австралія, Мельборн

Редакційна колегія: о. О. Стефанишин, О. Домітряк, о. Д. Сенів, М. Малецький, І. Шорш, Л. Ілик, І. Домітряк, 2003, Короткий Нарис Історії Парафії Канберра-Квінбіен 1949-2002, Канберра-Квінбіен

Перший Висвячений Український Католицький Священик в Австралії 1967

Seniw, D. (Editor) 2008, The True Pastor of the Ukrainian Catholic Church in Australia Melbourne-Sydney.

Сенів-Макогон, Н. (2018) Дві Гілки, Сідней, Австралія.

Sisters of the Order of Saint Basil the Great, 2018, Golden Jubilee, Snap Print Design, Australia

Церква і Життя, 1967, Маємо нового Священика – Всеч. О. Дмитро Сенів, 8 - ч. 1 (26).

Шевців, І. От., 2012, Українська Католицька Церква в Австралії, розділ II, Греко-Католицизм в Українській Діаспорі, Редакційна колегія «Історії релігії в Україні» у 10-ти т. За ред. др. А. Колодний, др. П. Павленко, др. О. Саган, др. Л. Филипович, др. П. Яроцький, Інститут Філософії імені Г. С. Сковороди, Україна.

Шевців, І. От., 2005, Власна Церковна Преса в Австралії (Причинок до історії поселення українців в Австралії), Сідней.

Шевців, І. От., 1999, Парафія Св. Андрія в Сідней 1948-1998 рр., Історія, Хроніка, Образки з Життя і Діяльності в 50-ліття поселення Українців в Австралії, Сідней-Львів.

Wikipedia [Австралія](#)